

Bělohradské listy

Vydáno 28. 1. 2011 • Ročník XI • Cena 16 Kč

1 / 2011

Od adventu do Tří králů

Zvěř na Bělohradsku

Láďa Ulrych

10-11

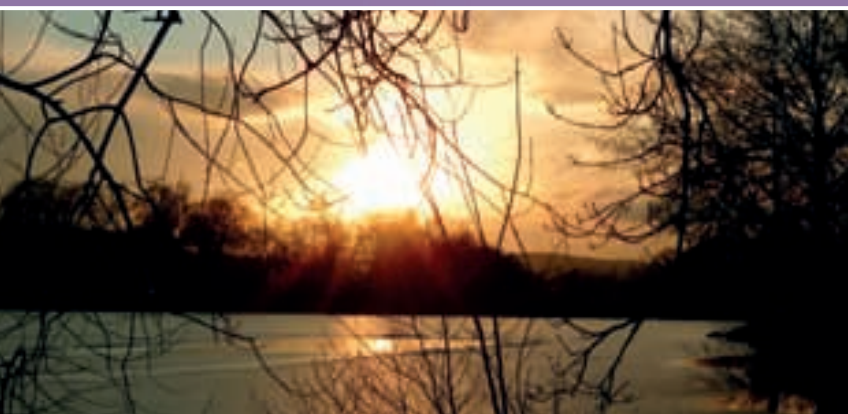

12-13

20-21

Objektivem Bělohradských listů

Zimní slunce

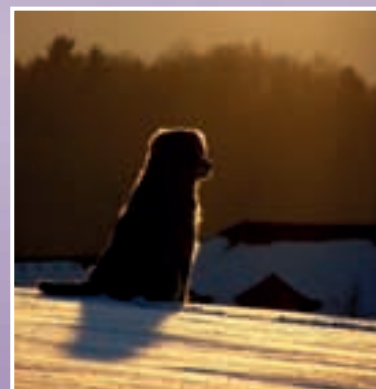

Foto: Ladislav Stuchlík
Alena Fléglová
Pavel Janák
Václav Lejdar

BĚLOHRADSKÉ LISTY

Časopis Bělohradu a okolí 1/2011

- 2 **OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(EDUARD ČELIŠ)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ ZM INFORMUJE**
- 6 **HODNOCENÍ ROKU 2010**
(PAVEL ŠUBR)
- 7 **MIROSLAV ŠPICAR**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 8 **TOMÁŠ MAGNUSEK**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 9 **NA VÁNOČNÍ BESÍDCE U BERUŠEK**
(EDUARD ČELIŠ, ALENA FLÉGLOVÁ)
- 10-11 **OD ADVENTU DO TŘÍ KRÁLŮ**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 12-13 **ZVĚŘ NA BĚLOHRADSKU**
(ANTONIE VANIŠOVÁ)
- 14 **MOSTECKÉ LÁZNĚ**
(JAROMÍR VEVERKA)
- 15 **ŘÍKALO SE JIM JIRKA A YVA**
(LENKA HRNČÍŘOVÁ)
- 16 **STŘELBA KU PTÁKU**
(JOSEF ŠPŮR)
- 17 **INFORMACE, VESELÉ HISTORKY**
- 18 **Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI**
- 20-21 **PRAVÉ KŘÍDLŮ Z LÁNŮ**
(EDUARD ČELIŠ)
- 22 **KULTURA**
- 23 **BĚLOHRADSKÁ ZIMA**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STRANA 1
PAVEL JANÁK
LÁZEŇSKÝ HOTEL V ZIMĚ

STRANA 24
LADISLAV STUHLÍK
NÁBŘEŽÍ JAVORKY

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 25. 3. 2011**

Bělohradské listy
Vydává Město Lázně Bělohrad
Vychází jako dvouměsíčník
Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Alena Fléglová, Mgr. Antonie Vanišová, Hana Friedrichová, Eduard Čeliš, Svatopluk Hrnčíř, Václav Lejdar, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr.
Povoleno MK ČR pod č. E 10901
Adresa: **Město Lázně Bělohrad**
Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad
Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484
E-mail: mks@lazne-belohrad.cz
Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,
Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

SPANÍ A AHOJ VEČER

V poslední době mám špatné spaní. Nevím, čím to je, asi stárí či bolestivé klouby, možná i nervy, možná všechno dohromady. Jsem docela rád, když usnu. Někdy to je před jedenáctou, jindy až kolem druhé.

Konečně spím. Několikrát jsem si natřásl deku i polštář a prostěradlo pod sebou mám srolované do ruličky od toho, jak jsem se převaloval z jedné strany na druhou, ale spím.

Najednou se ozve v mobilu na stolku SMS zpráva. Pochopitelně mě probudí. Vyletím a jsem v napětí, jestli se něco vážného někomu nestalo, jestli někde někoho nepřejeli, jestli někde nehoří a tak. Beru si brýle a na displeji starého Sony Ericssonu, v doručených zprávách, rozespale čtu:

Vážený zákazníku, splnil jste podmínky T-Mobile Bonus programu. Na vašem čísle můžete využívat SMS volání do sítě T-Mobile každý den ve večerních hodinách za poloviční cenu.

Nevím, proč zrovna ve dvě třicet nad ránem jsem splnil podmínky nějakého bonusu, proč mě musí kvůli tomu budit ze spaní, nemohlo to počkat do rána?

To už je ta dnešní technika, nerozlišuje den, noc, deset dopoledne a tři nad ránem. Já už si dnes svého spánku cením víc než nějakého pitomého bonusu.

Jo, kdyby takhle oznámili, že jako vážený zákazník poletím na dva týdny na Havaj, all inclusive a na útraty T-Mobile. Nebo že jako bonus jsem získal nejnovější model mobilu, tak v těch případech by klidně mohli volat ve dvě třicet i ve dvě čtyřicet.

Ale to se mi snad přihodí jenom ve snu, ve skutečnosti těžko.

Vůbec od doby, co mám mobil, se můj život změnil. Pořád žiji v blízkosti toho zatračeného přístroje o velikosti 10 na 4,5 centimetrů, pořád ho musím mít po ruce, co kdyby mě někdo veledůležitý sháněl. Když něco dělám na zahradě, tak mám mobil na lavičce, na parapetu oken v přízemí. Často nosím mobil zavěšený na reklamní šňůrce na krku, jako nosily děti klíče od domu. Beru si jej na záchod, do koupelny. Někdy se mi stane, že nevím, kam jsem jej položil. Lítám po místnostech, prohledávám kapsy kalhot, bund, kabátů, přihrádky tašek. Většinou to končí tak, že mi musí manželka cvrknout ze svého mobilu, a já po zvuku jej najdu, jako nějakou zakletou pohádkovou skříňku.

Když jsem měl mobil první měsíc, tak jsem s ním pořádně neuměl. Já vlastně neumím všechny jeho funkce dodnes. Ale tenkrát jsem byl úplný začátečník. Přišla mi esemeska od dcery:

Jak se daří, tati? Mně fajn. Ahoj. Večer

Byla středa a dcera Andrea píše: Ahoj. Večer. To znamená, že přijede z Prahy už ve středu a ne v pátek jako obvykle. Vždycky jí chodím naproti. Nepřijela ani autobusem, ani Krakonošem, co tenkrát ještě jezdil.

Manželka Hana mi říká:

„Hele a přečet sis tu zprávu pořádně?“

Kouknou ještě jednou na displej mobilu. *Jak se daří tati? Mně fajn. Ahoj. Večer*

Posunu zprávu dál a pod tím:

Večer jdu do divadla.

Já lítal od autobusu k vlaku a dcera si vyrazila za kulturou a ne k rodičům.

Od té doby čtu esemesky pořádně.

Eduard Čeliš, foto: Ladislav Stuchlík

Zeptali jsme se za vás

Co musí udělat občan, pokud se chce vyjádřit k územnímu plánu města?

V minulém čísle Bělohradských listů informoval ing. Pavel Šubr čtenáře o pořízení nového územního plánu města Lázně Bělohrad. Vzhledem k důležitosti této zprávy přinášíme ještě jednou podrobné informace.

Zastupitelstvo města na veřejném zasedání dne 8. 9. 2010 schválilo pořízení nového územního plánu města Lázně Bělohrad, jehož zpracování a pořízení se uskuteční v období 2011 - 2013.

Na úřední desce Městského úřadu Lázně Bělohrad je v současné době umístěno oznámení občanům, právnickým osobám a dalším subjektům ve správním řízení (subjekty uvedené v § 44 zákona č. 183/2006 Sb.), že mohou podávat své podněty ke zpracování nového územního plánu na stavební úřad Městského úřadu v Lázních Bělohradě, a to v termínu do 31. 3. 2011.

Po tomto termínu se sejde komise rozvoje města, jejíž členové posoudí a vyhodnotí podané podněty a požadavky, a rozhodnou, zda bude k těmto podnětům přihlédnuto při tvorbě nového územního plánu města.

Podněty musí mít obsah dle § 46 zákona č. 183/2006 Sb. a mohou se týkat zejména urbanistické koncepce, nových funkčních ploch či jejich změn, dopravního řešení a dalších,

kteří jsou náplní územního plánu obce podle přílohy č. 6 (Obsah zadání územního plánu) k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti.

Soustředěním návrhů či požadavků byl pověřen stavební úřad Městského úřadu v Lázních Bělohradě a lze je podat písemně, popř. elektronicky na adresy mesto@lazne-belohrad.cz nebo stavebni@lazne-belohrad.cz.

Formulář žádosti o změnu ÚPO je ke stažení na stránkách www.lazne-belohrad.cz nebo jej obdržíte na stavebním úřadu, kde vám poskytneme zdarma kopii katastrální mapy či potřebné informace z katastru nemovitostí, případně zodpovíme vaše dotazy.

Vzhledem k tomu, že je pořízení územního plánu proces časově i finančně náročný, můžeme předpokládat, že po schválení nového územního plánu nedojde hned k pořizování jeho změn. Proto vyzýváme občany, právnické osoby a další subjekty, aby tomuto oznámení věnovali pozornost a zvážili, jaké mají do budoucna záměry s využitím svých staveb či pozemků, případně požádali o změnu územního plánu v jejich zájmovém území.

Alena Zahradníková, vedoucí stavebního úřadu MěÚ Lázně Bělohrad

Měl Královéhradecký kraj zajištěny finanční prostředky pro výstavbu přeložky silnic v Lázních Bělohradě? Jak byla akce připravena? Je vybudování přeložky nenávratně ztraceno?

SÚS Královéhradeckého kraje a.s. byla Královéhradeckým krajem pověřena přípravou projektové dokumentace stavby „II/284 a II/501 Lázně Bělohrad – přeložka“. V současné době je dokončena projektová dokumentace pro územní rozhodnutí a bylo provedeno Posuzování vlivů stavby na životní prostředí podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů. Výsledek tohoto řízení je kladný. Závěr zjišťovacího řízení vydaný dne 10. 11. 2010 Krajským úřadem Královéhradeckého kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, hovoří, že záměr „II/284 a II/501 Lázně Bělohrad – přeložka“ nemá významný vliv na životní prostředí a veřejné zdraví a nebude dále posuzován podle zákona.

K podání žádosti o vydání územního rozhodnutí jsou, mimo jiné, nutné souhlasy vlastníků dotčených nemovitostí s vydáním územního rozhodnutí a to formou smluvního vztahu. Tuto majetkovou část přípravy stavby na základě dohody mezi Královéhradeckým krajem a městem Lázně Bělohrad zajišťuje město Lázně Bělohrad. Podle našich posledních informací město Lázně Bělohrad uzavřelo smluvní vztah s více než 60% vlastníků nemovitostí, s ostatními vlastníky se smluvní vztah uzavřít nepodařilo, ale jednání stále pokračují.

Otázka vlastního financování stavby stojí v současné době tak trochu v pozadí, je pravdou, že Královéhradecký kraj byl ochoten a schopen tuto stavbu realizovat z Regionálního operačního programu NUTS II Severovýchod. Pokud velmi rychle nebudou vyřešeny výše popsané majetkoprávní problémy, jsem přesvědčen, že tato stavba bude nesmírně těžko řešitelná z jiných finančních zdrojů, než jsou v současné době zdroje výše uvedené.

Odpověď na otázku, zda je vybudování přeložky nenávratně ztraceno, závisí na vyřešení výše uvedených majetkoprávních problémů. V současné době je ale velmi těžké odhadnout horizont jejich vyřešení, a proto se realizace stavby jeví v krátkodobém a střednědobém horizontu nereálná.

Ing. Miloš Štěpán, ředitel společnosti SÚS Královéhradeckého kraje a.s.

Připravují lázně nějaká opatření ke zlepšení vzhledu Bažantnice?

Lázně mají samozřejmě velký zájem na tom, aby byla Bažantnice místem, kam si nejenom lázeňští hosté, ale i občané Lázní Bělohrad rádi vyjdou na procházku. Slatinná jezírka a okolí jsou myslím nádherným a klidným koutem města. Zároveň se jedná o území, které spojuje lázeňský park společně s lázeňskými budovami se sportovišti za Bažantnicí. Status Bažantnice jakožto přírodní památky však umožňuje jen omezené možnosti úpravy tohoto území. Tyto omezení jsou pak pro nás základními faktory, které ohraničují naše možnosti. Abych byl ale konkrétní, mají lázně prioritně například zájem na rozšíření laviček a altánků v této lokalitě. Jejich podoba, množství a možnosti rozmístění budou záviset jednak na možnostech dotace (příprava žádosti je plánována na první čtvrtletí 2011) a vyjádření dotčených orgánů.

Mgr. Štěpán Vele, výkonný ředitel ASL a. s.

V našem městě se změnila svozová firma zabezpečující svoz komunálního odpadu. Jaké dopady bude mít tato změna na samotného občana?

Firmu Rund Jaroměř, která městu zajišťovala po dlouhá léta svoz a likvidaci odpadu, přebírala od července 2010 firma Marius Pedersen a.s. – Severočeské komunální služby. Nová firma provedla tyto úpravy:

Mění se svozové dny:

Lázně Bělohrad – **pondělí sudý týden**
Dolní Nová Ves, Horní Nová Ves, Prostřední Nová Ves – **pondělí lichý týden**
Brtev, Dolní Javoří, Hřidelec, Lány, Uhlíře – **úterý lichý týden**
(1. týden roku 2011 začíná 3. ledna)

Vydávají se nové známky s logem firmy Marius Pedersen, a.s.

Platnost starých známek je do 31. 3. 2011. Dále se mění barva známky, z červené – na modrou (svoz 1 x za měsíc a chalupy).

Občané, kteří nemají popelnici a používají pytle označené logem „MP Group“ na směs-

ný odpad, odkládají tyto pytle místo popelnice nebo ke společným kontejnerům - nevkládají tyto pytle do společných kontejnerů.

Pro občany, kteří chtějí kvalitně třídít, jsou na městském úřadu k dispozici žluté pytle na plastové lahve bez víček a oranžové pytle na nápojové kartony. **Tyto pytle je nutné odkládat jen do sběrného dvora v Prostřední Nové Vsi.**

TŘÍDTE ODPAD – POMÁHÁTE ŠETŘIT PŘÍRODU, ALE I „KAPSU“ MĚSTA LÁZNĚ BĚLOHRAD.

Další informace o třídění najdete na www.cistykraj.cz a www.jaktridit.cz

Jitka Břeská, referentka komunálního odpadu MěÚ Lázně Bělohrad

Starosta odpovídá

Slyšel jsem, že ve firmě Deprag CZ bude mít od nového roku sídlo policie. Bude zde mít třeba i úřední hodiny pro vydávání řidičských průkazů a registraci aut?

Po jednáních s firmou Deprag CZ a Policií ČR jsme uzavřeli smlouvy o tom, že ve firmě Deprag CZ bude Policie ČR využívat 2 místnosti jako služební místnost pro činnost Obvodního oddělení Policie ČR Nová Paka a kriminální policie. Jde o to, aby policie měla ve městě zázemí, které bude využívat pro objasňování trestných činů a přešteků. Dříve museli naši občané jezdit řešit záležitosti s Policií ČR do Nové Paky, nyní budou moci jednat v našem městě. Pevně úřední hodiny zde však policie mít nebude. Chtěl bych poděkovat oběma partnerům za velice vstřícný přístup při jednání.

Co se týče vydávání řidičských průkazů a registrace aut, tuto agendu provádí městský úřad III. stupně, pro nás tedy městský úřad v Jičíně. Policie již několik let tuto agendu nezajišťuje.

Je možné zveřejnit výši odměn členů zastupitelstva a rady města?

Výši těchto odměn schválilo na veřejném zasedání 13. 12. 2006 zastupitelstvo města a od 1. ledna 2007 činí odměna zastupitele 400,- Kč měsíčně a člena rady města 1.400,- Kč měsíčně. Předseda výboru nebo komise potom pobírá měsíční odměnu 500,- Kč a člen výboru nebo komise 200,- Kč měsíčně. Při kumulaci funkcí se v souladu se zákonem odměny sčítají. Město má zřízeny 2 výbory (finanční a kontrolní) a 4 komise (rozvoje, lázeňskou, Bělohradských listů a zdravotní, sociální a bytovou).

V minulém čísle Bělohradských listů uvedl řidič autobusu, že oprava silnice na Tetín je záležitostí obecních zastupitelstev. Kdy tedy tuto silnici opravíte?

Odpověď pana řidiče Drahotského v článku Optimalizace veřejné dopravy jsem si přečetl, ale nepochopil jsem, co „větší zainteresovaností obecních zastupitelstev“ myslí. Silnice Lázně Bělohrad – Miletín je v majetku Královéhradeckého kraje, který nám od roku 2003 slibuje její opravu. Už

mnohokrát jsem se při jednáních dozvěděl, že příští rok bude opravena. Nyní doufám a věřím, že v letošním roce se opravdu nové silnice dočkáme. Pokud p. Drahotský myslí větší zainteresovanost zastupitelstva při tvorbě jízdnicích řádů, tak k tomu mohu uvést, že všechny podněty od našich občanů jsme se do nových jízdnicích řádů snažili prosadit a u většiny z nich se to podařilo.

Jaký máte názor na vyvlastnění pozemků na stavbu např. obchvatů měst nebo dálnic? Domnívám se, že vyvlastnění je asi jediné řešení, jak vybudovat obchvat našeho města a zajistit tak jeho další rozvoj.

Vzhledem k tomu, že zákony o vyvlastnění existují ve většině zemí (nejen v Německu, Kanadě, Nizozemí, ale třeba i v Polsku a na Slovensku) a jen díky nim se staví veřejně prospěšné stavby, jako jsou dálnice, měl by tento zákon existovat i u nás. Samozřejmě by musely být nastaveny podmínky vyvlastňování tak, aby zákon nemohl být zneužit. A také si myslím, že by se tento zákon neměl jmenovat zákon o vyvlastňování, ale např. „zákon o povinném odprodeji nemovitostí pro výstavbu veřejně prospěšných staveb“ či nějak podobně. Slovo vyvlastňování není v našich podmínkách tím nejvhodnějším a možná i kvůli němu u nás tento zákon nemáme. Co se týče přeložky silnic v našem městě, tak jste správně uvedl, že její výstavba by přinesla další rozvoj města. Bohužel příští výzva z Regionálního operačního programu se už nestihne a snad jediné urychlené přijetí výše uvedeného zákona by mohlo pomoci získat pozemky na výstavbu přeložky silnic v našem městě.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Druhé zasedání nově zvoleného zastupitelstva města a zároveň poslední v roce 2010 se uskutečnilo **15. prosince v kulturním sále hotelu Grand Anenských slatinných lázní a.s.** Zastupitelé postupně projednali a schválili nový jednací řád zastupitelstva města, nákupy a prodeje nemovitostí, rozpočtová opatření č. 4/2010 a č. 5/2010 a rozpočet města pro rok 2011 jako přebytečný ve výši příjmů 47.310 tisíc Kč a výdajů 43.640,6 tisíc Kč. Poté projednali a schválili obecně závazné vyhlášky č. 3/2010 a č. 4/2010 týkající se likvidace komunálního odpadu a č. 5/2010 o zpoplatnění videoterminálů. Dále schválili pravidla prodeje opuštěných hrobových zařízení, opatřením obecné povahy č. 1/2010 změnu č. 3 územního plánu města, veřejnoprávní smlouvu s městem Jičín o řešení přešteků a smlouvy s firmou Deprag CZ a s Policií ČR vztahující se ke služební místnosti Policie ČR. Schválen byl rovněž dodatek č. 1 ke smlouvě o výpůjčce se základní školou, zástupci zřizovatele do školské rady ZŠ (Mgr. Menčík a Ing. Šubr) a termíny zasedání zastupitelstva a rady města v roce 2011. V závěru zasedání zastupitelé schválili dohodu o zrušení veřejnoprávní smlouvy s městem Nová Paka o využití městské policie a odměňování předsedů a členů komisí rady města od 15. 12. 2010. V průběhu zasedání se diskutovalo především o likvidaci komunálního odpadu.

(šup)

Hodnocení roku 2010

Vážení spoluobčané,

před několika týdny jsem pro Bělohradské listy hodnotil volební období 2006 až 2010. V tomto hodnocení jsem zaznamenal i významné akce roku 2010, takže tento rok nyní zhodnotím stručněji.

Rok 2010 přinesl **troje volby** – na jaře **do Poslanecké sněmovny** Parlamentu ČR, v nichž v našem městě zvítězila ODS před TOP 09 a ČSSD, na podzim volby senátní a komunální. **Senátní volby** přinesly změnu na postu senátora, který zastupuje v Senátu naši oblast. Po 14 letech skončil jako senátor MVDr. Jiří Liška a voliči rozhodli, že ho nahradí bývalý starosta Kopidlna a současný první náměstek hejtmana Královéhradeckého kraje ing. Josef Táborský. S panem Liškou jsme měli velice dobrou spolupráci a já bych mu chtěl tímto za vše, co pro naše město učinil, velice poděkovat. **Komunální volby** v našem městě nejsou bojem velkých stran jako v řadě jiných měst, ale snaha dát dohromady lidi, kteří mají zájem pro město něco udělat. Alespoň tak to cítím. Z výsledků voleb mám dobrý pocit a už z prvních jednání vidím, že cílem bělohradských zastupitelů je pracovat pro město, nikoliv politikařit a intrikovat.

Pro rok 2010 se těžko odhadovaly daňové příjmy. Zastupitelé byli při tvorbě **rozpočtu města pro rok 2010** opatrní a snížili plánované příjmy o 20 % proti skutečnosti roku 2008. Těsně před koncem roku je ale vývoj takový, že příjmy města budou proti roku 2008 nižší cca o 10 %. Vzhledem k růstu cen energií a dalších komodit se městům stále snižují volné finanční prostředky pro investování. Přesto se v našem městě podařilo uskutečnit několik **investičních akcí**. Šlo o nový chodník na Horní Nové Vsi včetně autobusové zastávky a přechodu pro chodce, rekonstrukci areálu U Lva, chodník v Prostřední Nové Vsi včetně veřejného osvětlení, opravu komunikací v Lánech, regulaci topení v mateřské a základní škole, výstavbu sociálního zařízení v hasičské zbrojnici Dolní Nová Ves (za výrazné pomoci SDH), rekonstrukci veřejného osvětlení v Macharově ulici a na Třetí straně, autobusovou zastávku v Dolní Nové Vsi, nasvícení přechodů pro chodce u lékárny, o příspěvek na výstavbu altánu u základní školy a další drobnější akce.

V průběhu roku byly podány **žádosti o dotace** případně připraveny podklady pro žádosti o dotace. Jde o zateplení obou pracovišť Bělohradské mateřské školy (H. N. Ves a Lázně Bělohrad), zateplení bytového domu v Kotykově aleji či dostavbu chodníku v Horní Nové Vsi až k Pasičkům. Bohužel se nám nepodařilo najít dotační program pro rekonstrukci domu č.p. 28 na nový městský úřad a na dostavbu sportovního areálu. Dále čekáme na rozhodnutí, zda obdržíme dotaci na výstavbu vodovodu a kanalizace v Brtvi.

Královéhradecký kraj v průběhu roku připravil podklady pro žádost o dotaci na výstavbu **přeložky silnic II/284 a II/501** v Lázních Bělohradě. Bez problémů proběhlo i projednání posouzení vlivu této stavby na životní prostředí. Město jednalo s majiteli pozemků na trase přeložky o jejich odkoupení, bohužel neúspěšně. Vzhledem k chybějícím souhlasům majitelů pozemků tak kraj nemůže požádat o územní rozhodnutí a tím ani o dotaci na tuto stavbu. Město a jeho občané se tak zřejmě na dlouhou dobu zbavili možnosti vyřešit dopravu v centru města a zajistit rozvojové lokality severně od Lázeňské ulice.

V průběhu roku probíhala změna **územního plánu č. 3**, která se týkala golfového hřiště na Byšičkách. Definitivně byla schválena na prosincovém zasedání ZM. Naopak projednávání změny ÚP č. 4 bylo z důvodu nesouhlasu Královéhradeckého kraje s rozšiřováním lokalit pro bydlení zrušeno. Zastupitelé rovněž schválili pořízení nového územního plánu města, neboť stávající platí maximálně do 31. 12. 2015.

Proběhlo také několik jednání **o zámku**. Firma Sherydan našla silného investora ve společnosti Asklepion MUDr. Šmuclera a zastupitelstvo schválilo dodatek ke smlouvě s firmou Sherydan, podle něhož se z projektu vyjímá špejchar, na jehož rekonstrukci bude jeho vlastník Sherydan zajišťovat finanční prostředky samostatně, a do 31. 3. 2011 bychom měli obdržet informaci o finančním zajištění projektu revitalizace zámku.

Diskutovalo se též **o likvidaci komunálního odpadu**, kde zastupitelstvo vzhledem k vysokému doplatku ze strany města (1,2 mil. Kč) zpřísnilo pravidla pro poskytování svozových známek. V průběhu roku se změnila svozová firma a v prosinci zastupitelé částečně upravili i svozová pravidla.

Tradičně bohatý byl **kulturní život** města. Kromě akcí jako jsou folklorní a country festival, koncerty v Bažantnici atd., pokračovala spolupráce s Anenskými slatinnými lázněmi. Společně jsme připravili Otevření lázeňské sezony a některé další akce, řada programů se uskutečnila přímo v lázních. Významné jsou i konference a další události, které probíhají ve Stromu života a naše město se tak dostává do povědomí veřejnosti. Vyšla také nová kniha o městě nazvaná Lázně Bělohrad – balzám pro tělo i duši, která je i v anglické jazykové mutaci, a kniha Eduarda Čeliše Copak mě nevidíš? Úspěšně byl zakončen 10. ročník vydávání Bělohradských listů. Za významné považuji odhalení pamětní desky dalšího bělohradského hrdiny 2. světové války letce RAF plk. Jaroslava Lišky.

Ve městě se také uskutečnilo mnoho **sportovních akcí**, bohužel mezi nimi již nebyl populární závod cross country horských kol Brtevman.

Zastupitelé na svém prosincovém zasedání schválili rozpočet **města pro rok 2011**. Mít schválený rozpočet je výrazná výhoda proti hospodaření dle rozpočtového provizoria, i když řada položek je stále s otazníkem. Opatření státu navíc tvrdě dopadají i na obce, např. příspěvek na výkon státní správy nám byl pro rok 2011 snížen o 17 %.

Hodnocení roku tradičně zakončím **poděkováním a přáním**. Poděkovat chci všem těm, kteří se nějakým způsobem podíleli na rozvoji města. Ať už pomoci při pořádání akce nebo jen připomínkou. A popřát bych chtěl vám všem občanům města a jeho příznivcům hodně zdraví, štěstí a životní pohody a ať vám rok 2011 přinese jen samá pozitiva.

*Ing. Pavel Šubr – starosta města,
foto: Ladislav Stuchlík, Ivan Nehera*

Zleva: starosta Lázní Bělohradu ing. Pavel Šubr, bývalý senátor MVDr. Jiří Liška, starostka Staré Paky Věra Hlostová, senátor ing. Josef Táborský

Miroslav Špicar

20 let služby městu

Rodák z Brda u Nové Paky, přiřazený do Bělohradu. Od roku 1967 pracoval v podniku Lemex, od roku 1990 zastává funkci školníka v místní základní škole. Po dobu minulých 20 let byl volen do zastupitelstva i rady města. Uběhla pěkná řádka let...

Členem zastupitelstva jste byl zvolen v prvních řádných volbách po revoluci. Jak na tu dobu vzpomínáte?

Byla to doba euforií a velkých nadějí, nadšení a především velkých úkolů. Prvním starostou - tehdy ještě předsedou - byl jmenován MVDr. Jiří Fink, nezapomenutelná osobnost. V prvních řádných volbách v roce 1990 byl starostou zvolen Václav Machek, Jiří Fink pracoval ještě pár let v zastupitelstvu. Nešlo to hladce, zvykem bylo očekávat pokyny shora a teď jsme na to byli sami, všechno bylo na nás. V roce 1998 byl do funkce starosty zvolen ing. Pavel Šubr. S ním začala pružná a cílevědomá práce, řada věcí se podařila, i když to nebylo lehké. Ing. Šubr je starostou dosud, výsledky mluví za něho. V roce 1996 nastoupila do funkce tajemnice Městského úřadu Mgr. Jitka Košťálová. Její pracovní nasazení a zájem o plnění požadavků města i jednotlivých občanů byl a je velkým přínosem.

Jistě se všechno, o co jste během 20 let usilovali, nepodařilo realizovat.

Pro mne je to především neprosazení obchvatu města. V neúspěchu nevidím ani tak zájem vlastníků o ochranu svých pozemků, spíš si myslím, že zájem je soustředěn proti lázním. Ano, je to podivné, vždyť lázně poskytují tolik pracovních příležitostí a pomáhají rozvoji města. Uvidíme, jak vše dopadne, zbývá ještě zcela malá naděje na úspěšné vyřešení tohoto nekonečného problému.

Často slyšíme připomínky k prodeji Lázeňského hotelu - dříve Radnice – soukromníkovi, stejně jako občany trápí zchátralé domy v centru města.

O tom se taky už hodně mluvilo. Doba, kdy mohlo město budovu Lázeňského hotelu vlastnit, dávno minula, snad se neměla tehdy v 70. letech prodat, ale to já nemohu teď posoudit. Podle posudku odborníků by v současné době náklady na rekonstrukci mnohonásobně převýšily možnosti v rozpočtu města. Zchátralé domy skutečně kazí vzhled města, ale na to může město pouze upozornit majitele, nařídít nápravu lze jen tehdy, kdyby objekt ohrožoval bezpečnost občanů.

Věřme, že v dohledné době se z obou zmíněných chátrajících domů stanou budovy hodné svého umístění i tradice. Řada věcí se ale během 20 let podařila, co vám udělalo největší radost?

Mně nejbliž byla přestavba naší základní školy. To se mě týkalo nejvíce, je to moje pracoviště. Za ta léta jsem měl možnost odhadnout potřeby pro provoz školy a mohl jsem i svými občasnými připomínkami na leccos upozornit. Dílo se podařilo a bude jistě dobře sloužit i dalším generacím. O dalších úspěšných pro-

jekttech už bylo hodně zmíněno, ať je to kanalizace, úprava komunikací, přestavba obytných domů, osvětlení, úprava dětských hřišť, obnova památek i jiné.

Co považujete do budoucna jako priority pro rozvoj města?

Především doufám, že se v dohledné době dořeší budova zámku tak, aby po rekonstrukci novými majiteli byla účelně využita. Byl bych rád, kdyby se u Stromu života obnovil pramen studny, který by napájel máchadlo. Nemyslím, že v době automatických praček bude máchadlo sloužit stejnému účelu jako tomu bylo v minulosti, ale patří ke koloritu města a tradice se mají zachovávat. V současné době se připravuje nová studie na přebudování horní části náměstí. Odkoupením domku v sousedství čelního domu se naskytly nové možnosti k využití těchto prostor. Jistě se časem naskytanou i jiné priority, které bude třeba řešit, věřím, že rada města i zastupitelstvo si s nimi poradí.

Ještě poslední otázka: Podléhá vaše rozhodování při jednáních v radě nebo v zastupitelstvu stranickým dohodám tak, jak to známe z jednání našich nejvyšších orgánů?

Nepamatuji se, že by k tomu byl někdo nabádán nebo nucen. Každý ze zvolených zastupitelů má právo rozhodovat podle svého přesvědčení. To od nás občané očekávají, je to naše povinnost.

Není mnoho tak pěkných měst jako je náš Bělohrad. Jistě si zaslouží pracovat pro jeho další rozvoj. K tomu vám, pane Špicare, i dalším námi voleným zastupitelům, přeji mnoho sil, elánu, zdraví a nakonec i úspěchů při řešení úkolů, které jsou před vámi. Děkuji za rozhovor.

Hana Friedrichová, foto: Ladislav Stuchlík

Tomáš Magnusek

pedagog,
scénárista,
producent,
režisér
i herec

*To vše patří k osobnosti,
která se podílí na tvorbě
českých filmů poslední
doby.*

Pane Magnusku, vítám vás u nás v Bělohradě. Ale dříve, než si budeme povídat o vašem působení v našem městě, měl byste nám povědět něco o vašich předchozích filmech.

Prvním filmem, na kterém jsem se podílel jako scénárista, producent i jako herec, byl film Pamětnice. Hrál jsem vnuka hlavní hrdinky filmu Libuše Švormové. I ostatní role byli vesměs starší lidé a to záměrně. Chtěl jsem pracovat s plejádou herců, kterých si velmi vážím, chtěl jsem jim dát příležitost a neklamal jsem se. Jsou to opravdoví profesionálové, kteří i přes svoje eventuelní zdravotní či jiné problémy při natáčení na ně zapomenou a podají neuvěřitelný výkon. Jsou šťastní, když mohou hrát, jen těžko opouštějí svůj herecký svět. Jednotlivé role jsem psal hercům přímo na tělo, představoval jsem si je v té či oné roli a doufal jsem, že scénář přijmou a že budu moci s nimi pracovat. Ve velké většině se to podařilo a diváci i v Bělohradě mohli tento film shlédnout.

Co vás inspirovalo k natočení filmu Bastardi? To je váš druhý film, který se markantně liší od předchozího.

Pět let jsem působil jako pedagog ve speciálním zařízení, které mělo působit na převýchovu mládeže. Je to film drsný až vulgární. Vše, co jste mohli vidět na plátně, všechny až neuvěřitelné reakce, jsou pravdivé. K tomuto filmu jsem napsal scénář, podílel jsem se na produkci a zahrál jsem si jednu z hlavních

rolí, konkrétně učitele. Měl velký divácký ohlas, jsem tomu rád, společnost by měla vědět o problémech této mládeže a i těch, kteří s nimi pracují.

Konečně se dostáváme k vašemu třetímu filmu.

Školní výlet se natáčí podle mého scénáře, podílím se na režii a i tady si zahrají menší role vedle opravdových osobností filmového světa. Původním záměrem bylo natočit film v prostředí starších lázní, původně to měly být Teplice v Čechách. Poté jsem byl pozván do vašich lázní na vyhlášení Muže roku, kde jsem členem komise, a to rozhodlo.

Bělohrad jsem si opravdu zamiloval a dokonce si dovedu představit se tady usadit. Ale zatím to není aktuální. Je to pěkné městečko s krásnými scénériemi, kterých ve filmu bude použito. Za městem nás zaujal kostelík Byšičky, kde se bude procházet pan Kostka s paní Švormovou - ve svých rolích, samozřejmě. Scénář byl tedy pozměněn do nových, moderních lázní, kterými Strom života opravdu je. Využíváme prostředí vstupní haly, restaurace, kavárny, wellnessu, podle potřeby i pokojů. Menší interiérové scény natáčíme v Praze. Jsem přesvědčen, že film bude i jakousi pozvánkou do vašich lázní a propagací vašeho pěkného města. Velmi si cením vstřícnosti a pochopení, které se nám dostává ze strany vedení lázní, personálu a především starosty vašeho města ing. Pavla Šubra. Věřím, že i občané budou shovívaví při krátkých omezeních v dopravě při natáčení exteriérových scén v centru města, bude to vždy jen na nejnужnější dobu. Zatím jsme natáčeli krátké scény na náměstí, tam jsme dokonce oslovili dvě dívky, které si ve filmu zahrají menší role.

V čem spočívá děj filmu Školní výlet?

Hlavními hrdiny jsou opět lidé staršího věku, bývalí spolužáci. Jsou pozvaní svoji movitou spolužačkou, kterou představuje paní Švormová, k týdennímu pobytu v lázních. Aby si společně zavzpomínali na mládí, bilancovali svůj život, své postoje a ověřili si i sílu přátelství. Je to celá škála osudů jednotlivých představitelů, ve kterých uvidíte znamenité a populární herce. Natáčel zde již pan Bořivoj Navrátil, můžete se těšit na pana Zindulku, pana Kostku, stále neuvěřitelně čilého pana

Lipského, z dam to bude již zmíněná paní Švormová, paní Kluková, paní Devátá, která již vaše lázně poznala jako pacientka. Uvidíte dále paní Švandovou, paní Jiránkovou, paní Kamilu Moučkovou a v jeho první filmové roli i úspěšného mladého zpěváka Jana Bendiga. Myslím, že tato i další jména představitelů jsou zárukou, že film by měl být veřejností kladně přijat.

Kdy jste začali film točit a kdy by měl být dokončen?

S natáčením jsme začali v říjnu letošního roku a doufám, že do kin by měl přijít v druhé polovině roku 2011. Světová premiéra by se měla konat zde v Bělohradě, v místním kině. Tomu by měla předcházet poměrně náročná příprava a úprava Sokolovny, dá to dost práce. Tady se konaly i dvě besedy k mým filmům, bohužel, návštěvnost byla malá. Věřím, že premiéra se setká s větším ohlaselem u místních obyvatel. Zájem ze strany médií o film je zřejmý, jejich ohlas jsme mohli vidět v televizi nebo na internetových stránkách.

Natáčíte v pravidelných intervalech, máte stanovené natáčecí dny?

Ne, to ani není možné. Musíme skloubit volný čas štábu i herců s jejich dalšími aktivitami, pracujeme tudíž pružně. Cením si pochopení lázní někdy i pro okamžité řešení situací. Touto cestou bych chtěl ještě poděkovat i místním sponzorům za finanční pomoc i všem dalším ochotným podpořit naši práci.

Pane Magnusku, blíží se Vánoce. Jak je budete trávit?

Budu doma v Náchodě s rodinou, to znamená s manželkou, pětiletým synem Vojtěchem a roční dcerkou Terezkou. Těším se, že si jich užiji, trochu si odpočinu a po Novém roce opět začneme v Bělohradě natáčet. Budete o nás vědět.

Pane Magnusku, děkuji vám za rozhovor a přeji vám krásné Vánoce. Do nového roku vám přeji, abyste úspěšně dokončil film Školní výlet a aby se vám vše dařilo. Za všechny čtenáře mohu slíbit, že se na film těšíme a jsme rádi, že se na něm naše městečko podílí.

Hana Friedrichová,

foto: Ladislav Stuchlík, archiv TM

Vojtěšek Straněk: *Kdo upeče vánočky? To je práce pro kočky. Inu, to sedí, děda Rýdl je přece bělohradský pekař.*

Daneček Javůrek: *Vánoce mám nejradši, když jsme všichni spolu. Přednes pozorně sledují Martin, Filip a Ondra.*

Anetka Hladíková: *Věverka ta nezpívá, sladká jádra v létě sbírá.*

Na vánoční besídce u Berušek

Bylo úterý 14. prosince a Bělohradská mateřská škola v ulici T. G. Masaryka praskala ve švech. Nebylo divu, ve všech třídách školky se konala tradiční a oblíbená vánoční besídka. My jsme s fotoaparátom a s poznámkovým blokem zamířili do 5. třídy k Berušám. Paní učitelky - Miroslava Grohová a Stáňa Maternová - pečlivě s dětmi nacvičily přednes básniček, písniček a dokonce i hranou pohádku o Budulínkovi. Na závěr dostaly děti od Ježíška dárky a pozvaly rodiče do jídelny na vánoční cukroví a čaj. Ježíškem bylo vlastně Občanské sdružení při mateřské školce. Petr Linhart, který má u Berušek šestiletého syna Filipa, upřesnil činnost sdružení:

„Máme kolem stovky členů z řad rodičů, nakupujeme dárky, děláme balíček na Mikuláše, rozloučení s předškoláky i různé dětské olympiády.“

Příjemná byla vánoční besídka u Berušek. Dětem očka jen zářila, tréma s přednesem básniček byla brzy pryč, digifoťáky tatínků a maminek měly co snimat, cukroví chutnalo a vánoční svíčka, kterou jsem i já nerodič dostal od dětí, potěšila. V duchu jsem byl o 60 roků zpátky, dokonce ve stejné třídě bělohradské školky, kam jsem tehdy hrozně nerad chodil. U dnešních Berušek bych byl coby předškolák moc rád.

Co napsat závěrem? Určitě verš Jindřicha Balíka, autora básniček a pohádek pro děti:

*Na nebi létají
v podvečer andělé,
pod bílou peřinou
spí celá zem.*

*Šťastné a veselé
Vánoce všem.*

Eduard Čeliš, foto: Alena Fléglová

Tereza Kožísková, která skvěle hrála Budulínka: *Kdepak liško, já ti neotevřu.*

Jiřík Jaček: *Povídali naši, že na půdě straší.*

Vojtík Lauer: *Přišla zima po roce, zamrzlo nebe v potoce.*

Od adventu do Tří králů

Akademický malíř Jiří Škopek, člověk veskrze zajímavý díky své rozsáhlé umělecké tvorbě, životním postojům i zvláštnímu laskavému humoru. Jeho práce zná téměř každý: letní i zimní pohlednice, betlémy, obrazy krajin ať skutečných nebo snových, keramika a mnoho dalšího. V Lázních Bělohradě se představil výstavou v Památníku K. V. Raisa v roce 2009. Vypravil jsem se za ním před Vánoci do jeho domu uprostřed Jaroměře a položil mu otázku: Co dělá Jiří Škopek od adventu do Tří králů?

Ptáte se, co dělám od adventu do Tří králů? To je jednoduché. Začátkem adventu dokončuji mnohé práce, směřující k Vánocům. Hlavně betlémy a pohlednice. Začínají totiž betlémské výstavy a předvánoční prodeje. Uprostřed adventu jsem z toho již velice unaven a začínám distribuovat. Nejde věci pouze namalovat a vyrobit, ale musí se i rozvézt. Činnost sice nepřijemná, nicméně má to i dobrou stránku, přijdu mezi lidi. Pohovořím s nimi a podstatné je, že vidím, oč je zájem. Totiž, když tvořím, jsem uprostřed obrázků sám. Vytržen ze samoty, znaven cestováním, se do ní navracím, abych rozeslal novoročenky. S příchodem Nového roku upadám do bezvědomí, které trvá dobře do Tří králů, někdy i déle.

Při svých distribučních toulkách a z běžného života jsem mimoděk zjistil, že se já osobně pohybuji někde na konci devatenáctého století. Samozřejmě jsem zasažen jízdou automobilem, voláním telefonem a to dokonce i mobilním, ale vnitřně zůstávám kdesi na přelomu minulých století. Nijak mně to nevnadí, dokonce mně to dělá dobře, nebýt In, nehnat se s dobou. Víte, jeden kritik pochválil, jak zručně se dovedu ve svých obrázcích vyhnout civilizačním vymoženostem. Vynechat elektrické rozvody, auta, hranaté obrysy paneláků stojících hned u kostela. Právě duchovní setrvání v minulosti mně umožňuje něco takového na obrázcích malovat. Možná, že podvědomě člověk dělá věci, které zná z dětství. Přesto civilizaci nezatracuji. Nejde říkat, že žiji způsobem devatenáctého století a obrazy si nechat vozit auty. To je rozpor.

Já pocházím z Velimi v okrese Kolín, dvoutisícové obce, kde za mého dětství byly dva automobily, které občas, nebo spíše

vzácně, vyjely. Takže těch koňských i kravských potahů, drůbeže a psů jsem potkával daleko více než aut. Posledních více jak padesát let žiji tady mezi Jaroměří a Josefovem na bývalých pevnostních šancích, v místě předsunuté pevnůstky. Když jsem se rozhodoval, že zrovna tady budu stavět, byla to divoká skládka v lese. Ze země čouhaly staré matrace, hrnce, sklo a bůh ví co ještě. Stavěl jsem na okraji a dnes bydlím v přírodě uprostřed města Jaroměře.

V tomhle kraji žiji přes padesát let a za tu dobu se toho něco semlelo. Předně, byl jsem zaměstnán jako výtvarník muzea Boženy Němcové v České Skalici, učil jsem v Lidové škole umění v Jaroměři, učil jsem ještě nedávno umělecké kováře tady v Jaroměři a přitom jsem takzvaně tvořil na volné noze. Uvedl jsem se třemi krajinářskými cykly. První byl cyklus krajin nazvaný Kraj mládí Boženy Němcové, pastely, které zaujaly, pak to byla řeka Úpa od pramene k ústí a cyklus o řece Metuji. Najednou se mně zdálo, že to jde nějak moc dobře a vzpomněl jsem na slova Karla Čapka: Když jde člověku něco moc dobře, přestává to být umění a stává se to řemeslem. Nezbylo nic jiného, než hledat nové cesty. Vrátil jsem se před krajinářské období a začal malovat krajiny snové. Něco mezi skutečností a snem, ve kterých se odráží prožitky, ať příjemné či nepříjemné. Cyklus snových krajin byl vystaven v roce 2009 i v bělohradském Raisově památníku spolu s pohlednicemi.

Proč maluji pohlednice? Kdysi jsem napsal dokonce jakýsi traktát, který se takto jmenoval. Je to zdánlivě nesmyslná činnost. V době, kdy pošta neustále zvyšuje poplatky, SMS zprávy letí rychlostí světla a emailem lehce pošlete fotky z dovolené, já maluji pohledy! Vždyť je to zvrácenost, řeknete si. Jsem zřejmě případ pro psychiatra, ale nemohu přestat. Jak jsem zjistil,

ovládá mě neznámá síla, která mě nutí pokračovat. Ta síla mě znásilňuje, tlačí a poňouká tak, že zatím nemohu skončit. Navíc jsem vysledoval, že je to činnost léčivá, která léčí nejen mou osobu, ale i sběratele, kteří říkají, že pookřejí, když se probírají mými pohlednicemi. Zatím mě tohle pohlednicové puzení přivedlo k číslu 390. Podobné je to s betlémy. Přestanu s tím, až mi neznámá síla pokyne a řekne dost.

Před dvaceti lety byly výtvarné komise. Se vším, co se namalovalo, se muselo jít před komisi, která se ideově zamyslela a rozhodla. Přišel konec roku 1989, zacinkali jsme v Praze klíči a svět se nám otevřel. Otevřel se nejen pro ideje a vymoženosti ciziny, ale i pro její kýče. Dvě generace v národě nepoznaly hrůzy kýče. Najednou se všichni po něm vrhli a mě to naštvalo. Dříve se tisklo pouze v Orbisu nebo Pressfotu a jezdilo před komisi do Prahy. Teď šlo všechno dělat doma. Přetiskovaly se různé zručnosti a výtvarné prasárny. Jak jsem byl naštvaný, namaloval jsem nějaké pohlednice a nechal je vytisknout. Od části občerstva přišel příznivý ohlas, namaloval jsem další a pak ještě další, no a už jsem byl v těch spárech, ve kterých jsem dosud.

Mezi tím vším byla i léta šedesátá, krizová, dítětem tohohle

období je moje největší, nejfotografovanější a nejvýše položené dílo, u pramene Labe. Jsou to technikou mozaiky provedené znaky měst, kterými řeka protéká.

V krizovém období, než přijely ruské tanky, kdy se mohlo sem tam i něco tisknout, přišel nápad. Využil jsem název knihy Jana Juránka Český betlém Nové Město nad Metují a podařilo se, že pololegální vydavatelství v České Skalici vydalo betlém Nového Města nad Metují, který jsem namaloval. Stal se na dlouhá léta jediným betlémem vydaným v „táboře míru a socialismu“. Když jej v roce 1969 před Vánoci roznášeli ve Skalici skauti, začínala normalizace. Než dorazila i k nám, do Podkrkonoší, svítilo již betlémské světýlko za mnoha okny a místo Dědy Mráze opět přišel Ježíšek. Situace vypadala, jako že už žádný další betlém nemůže nikdy vyjít. A ejhle, za posledních dvacet let jsem jich namaloval více jak tučťák. Do vašeho kraje hned čtyři: Bělohrad, Pecku, Jičín a letos betlém souboru Hořeňák.

Vždy, když se blížím k Pecce a Bělohradu, vždycky se mi rozbuší srdce a zrychlí tep, jako když člověk přijíždí po dlouhé době domů. Traduje se, že jsme potomci těch Škopků, kteří vlastnili bývalé peckovské panství. Ukázalo se sice, že příbuzní jsme, avšak nikoliv v přímé linii. To ale nic nemění na tom bušení srdce.

Vím, všechn světa běh se řítí do záhuby. Ale nás „mladé“ to nemůže odradit, my se chováme, jako by nás ta záhuba neměla postihnout. Někteří škarohlídi již rezignovali, my mladí ne. Sice, když jsem dnes vstával, necítil jsem se nijak moc mlád. Ono je třeba ráno vstát a dát si štamprli, ale někdy dojít k tomu štamprleti je nad lidské síly.

Děkuji, pane Škopku za to, že jste se mnou tak hezky pohovořil, a přeji mnoho zdraví a sil. Vám, mladému sedmasedmdesátníkovi. Budeme se těšit na vaše další počiny pro potěchu oka i ducha.

Podle vyprávění Jiřího Škopka napsal Ladislav Stuchlík, foto: autor, obrázky Jiří Škopek

Zvěř na Bělohradsku

*Zasněžený les je na první pohled nehybný, ti-
chý a prázdný. Ale to je jen zdání. Živou příro-
du Bělohradska zabydlují spolu s námi lidmi
rozmanité druhy zvěře. Vyprávěli jsme si o tom
s hospodářem mysliveckého sdružení Lázně
Bělohrad Josefem Imlaufem a revírníkem
Gustavem Plecháčem. A bylo to vyprávění vel-
mi zajímavé. Josef Imlauf provozuje oficiálně
myšlivost od roku 1957, má bohaté zkušenos-
ti a dá se říct, i přehled o každém kusu zvěře
v bělohradském regionu.*

Co všechno můžeme potkat v našich lesích?

Rozhodně nevidíte tetřívky, kterých tu byla taková hojnost za 1. republiky. Poslední byl v naší honitbě spatřen v roce 1962, a král lesů, tetřev hlušec, také poslední, byl zastřelen roku 1950 na Bukovině.

Nejčastěji se setkáme se smrcí zvěří. Početné skupiny na bílých pláních budí dojem, že jich hodně přibývá. Skutečnost je jiná. V našem regionu se drží počet zatím na stejné úrovni, ale celostátně stavy klesají. Smrcí zvěř těžko obstojí v kontaktu s mechanizací. Před moderními stroji, které mají záběr 9 metrů a jezdí v porostech 30 – 40 km rychlostí, by neměl šanci člověk, natož zvěř.

Svůj podíl na snižování stavu smrcí zvěře mají divoká prasata. Rychle se množí, bachyně má 2x do roka selata, v jednom vrhu jich bývá až 12. Černá zvěř na řadu měsíců mizí v obrovských lánech řepky a je po tu dobu prakticky neulovitelná. Přitom nemá jiného nepřítele než člověka. Poraněná černá zvěř nebo bachyně, která se cítí s mláďaty ohrožena, může na člověka i zaútočit.

Jelen evropský přejde občas z hor až k Bělé, ale sem už nemigruje. Zato zde žije daněk skvrnitý v počtu 10 – 12 kusů a vzácně jelenec běloocasý (viržinský), jehož kmenový stav je 10 kusů.

Bažant byl vyložen lesní zvěří. Nepochází odsud, byl k nám dovezen. V Bažantnici, na Mlakách, i v Hůře jich bývalo na 3000, ještě v roce 1972 se střílelo 500 kohoutů. Dnes je tu bažantů divokých do 30 kusů, a to jsou ničitelé škodlivého hmyzu.

O koroptvích už zdaleka neplatí to, co psal vynikající znalec přírody Jan Vrba: „Tyhle drobné slepičky našich polí jsou nejhojnější a nejoblíbenější naší zvěří.“ V bělohradské kotlině se lovilo 600 koroptví, dnes se vyskytují sporadicky do 10 kusů. Nemají u nás podmínky k hnízdění. Tažnými ptáky jsou křepelky. Každým rokem se sem vracejí v polovině května, vyvedou mladá a do 25. srpna odtáhnou na jih.

Na radikálním snižování stavu naší pernaté zvěře se podílí vedle mechanizace i používání chemie v zemědělství, jiný způsob hospodaření. Byly rozorány meze (trnité keře chránily koroptve), zmizely drobné remízky, na místě menších poliček s rozmanitými plodinami jsou neohledné lány monokultur. Když se smrcí zvěř nažere řepky, oslepe

*Výřad zvěře při francouzském honu v roce 1971.
Bylo uloveno 337 ks zajíců a bažantů.*

a následně hyne. Silně se rozmnožili dravci.

Hlavní lovnou zvěří naší myšlivosti býval odjakživa zajíc. Ani ten při vši své mazanosti na nástrahy moderní civilizace nestačí. Zatímco dříve se stříleli po stovkách, dnešní stav je okolo 100 kusů.

Dobré stavy jsou u kachen březňáček, které se zabydly na Javorce. Také volavkám popelavým se u nás zalíbilo. Minulou zimu se jedna volavka objevila u mostu u lékárny. Dlouho stála nehybně na číhané ve vodě a pak předváděla divákům, kterými byl most zaplněn, svůj způsob lovu ryb.

Lišek bývalo dříve víc, dnes se drží na stejném počtu, ročně se jich tu střílí asi 20. Vzteklna u lišek se nikdy v naší honitbě a vůbec na Jičínsku nevyskytla. Česká republika je prostá této nemoci, proto se už druhým rokem vakcinace neprovádí.

Z drobných šelem se lesem mihne od března do října hájená kuna skalní i kuna lesní. Před tou těžko uteče i mrštná veverka. Žije tu tchoř tmavý a tchoř světlý (stepní), celoročně hájený. Hájená je i lasička kolčava. Z Ruska k nám přes Polsko přivandroval psík mývalovitý. Je to spíš noční tvor, který se živí vejci, loví mláďata i dospělá jedince. Vy-

*Stojící zleva: Jindřich Janzák, Jaroslav Rolf, Jan Fiedler, Stanislav Hoška
Dole: Josef Pavlásek, Ladislav Šubr, Vojtěch Závěský*

skytuje se tu několik kusů jezevců, ti mívají i 5 – 6 mlád'at. Usadila se zde ondatra pižmová, odkudsi z východu se k nám rozšířil norek americký.

Z auta občas zahlédneme, jak se z koruny stromu u silnice odlepi dravý pták a majestátně vypluje nad pole. Často to bývá poštolka. Z lesů se ozývá pronikavý křik krkavců, hnízdí tu káně lesní a jestřáb lesní, ten útočí i na zajčiči, která chrání mladé. Výr, těch je u nás do 6 kusů, je postrachem zajíců a vezme i srnče do 3 kg. Menší krahujec likviduje ptactvo do velikosti koroptve. Silně se rozmnožila celoročně hájená sojka. Straky se s klidem procházejí po našich dvorcích a zahradách, vyhovuje jim blízkost lidských obydlí.

K obrovským ztrátám zvěře dochází na našich komunikacích. Jen na silnici od Svatojanského Újezda po Tetín zahynulo v roce 2010 28 kusů srnčí zvěře, kromě zajíců. Nejednou řidič ví, co dokáže střet automobilu s divočkem.

Aby zvěř přežila mrazivé měsíce, potřebuje dostatečnou zásobu tuku a hlavně klid. Proto

platí: v lese chodit jen po cestách, nerušit zahlehlou zvěř! Velké škody napáchají toulaví psi. Pronásledují srnčí zvěř do úmoru a dokážou ji uhonit až k zápalu plic. Proto je tolik potřeba ukázněnost chovatelů psů.

Našimi lesy se neplíží pašeráci, ale jiná škodná v lidské podobě. Je to k neuvěření, organizovaní pytláci jsou motorizovaní, vybavení vysílačkami a nejmodernější technikou i na noční vidění.

Chceme-li pomoci s krmením zvěře, je vítáno bílé pečivo, kaštiny, žaludy. Jinak bychom ke krmelcům neměli zbytečně zacházet. Srnčí i daňčí zvěř odhání opuštěná mláďata, proto myslivci krmí častěji, aby dostaly potravu i slabé kusy. Jiná situace je u černé zvěře. Když zahyne bachyně, ujmou se selat jiné mamy. V záspech se přiživí i spousta drobného ptactva a myslivci tak pečují o veškerou živou přírodu, nehledí jen na užitečnost z loveckého hlediska. „Zvěř je národní bohatství,“ říká myslivecký zákon. A podle toho bychom se k ní měli chovat.

Děkuji vám, pane Imlaufe a pane Plecháčci, za zajímavé a cenné informace, děkuji všem našim myslivcům za obětavou, neúnavnou péči o zvěř v našem regionu.

Přeji vám i všem členům mysliveckého sdružení Lázně Bělohrad pevné zdraví, radost a spokojenost z práce. Přeji vám, aby se stavy zvěře udržely aspoň na stávající úrovni a uchovaly se tak pro příští generace!

Antonie Vanišová, foto: Ladislav Stuchlík, Alena Fléglová, archiv Josefa Imlaufa

Mostecké Lázně

Obec Mostek se nachází přibližně 3 km severně od Zvičiny. První písemná zmínka o Mostku je až z roku 1545, kdy se připomíná jako majitelka Kateřina z Popovic, která si nechala své dědictví Mostek s pustou tvrzí zapsat do zemských desek. V druhé polovině 16. století se pak ještě 2x připomíná mlýn v Mostku. V roce 1654 je podle Berní ruly uváděno v Mostku 6 chalupníků. Mostek byl součástí panství Nové Zámky až do roku 1849. Ještě v 18. století byl malou osadou. Podle sčítání v roce 1725 měl 107 obyvatel. V roce 1835 pak to bylo již 314 obyvatel. K roku 1911 se v obci Mostku uvádí 1179 obyvatel, z čehož jen 2 byli české národnosti, ve 30. letech 20. století měl 930 obyvatel německé národnosti a 107 národnosti české.

Mostecké Lázně se poprvé připomínají v roce 1785. K roku 1857 se v lázních, jako součásti obce Mostek, uvádí 16 domů. V té době chodilo do farní školy v nedaleké Horní Brusnici z Mosteckých Lázní 12 dětí. Samotné lázně sestávaly ze 4 domů, někdy nazývaných Kněžská studánka. V lázeňském domě nechyběly vanové lázně s rašelinnými koupelemi. V lázeňské restauraci se konávaly společenské akce jak pro lázeňské hosty, tak i pro další návštěvníky. Lázeňská budova asi na půl roku poskytla prostory pro poštovní úřad, než byl v roce 1904 otevřen samostatný. K rozmachu lázní nepochybně přispěla nedaleká železniční trať Pardubice Liberec s železniční zastávkou v Mostku, zbudovanou již v roce 1858. Jediným známým majitelem lázní je uváděn Franz Berger. Dobovou atmosféru lázní nejlépe vystihují pohlednice, vydávané vesměs od počátku 20. století. Lázeňská restaurace, procházky lesními pěšinami, lesní zátíší s rybníkem. Tato idyla však končila rokem 1938, ale v podstatě i provoz lázní. Mostek spadl pod tzv. Sudety a stal se součástí Německa. Jako jiná lázeňská zařízení, tak nepochybně i Mostecké Lázně byly podřízeny německé válečné mašinérii. A navíc nedaleko lázní německé úřady zřídily velký zajatecký tábor, ve kterém byli ponejvíce držení Rusové, Angličané a Francouzi. Převážně v roce 1946 byla z Mostku a tedy i Mosteckých Lázní odsunuta většina německého obyvatelstva, celkem 920 osob, v Mostku zůstalo pouze 21 osob německé národnosti, včetně dětí, a Mostek byl doosídlen českým obyvatelstvem. Až do 90. let 20. století byl v Mosteckých Lázních provozován pouze penzion.

Jaromír Veverka, pohlednice: archiv autora

Říkalo se jim JIRKA a YVA

Skautské vzpomínání

Psal se rok 1945. Válka a nenáviděná okupace skončily. Naše země byla zdeptaná a poničená a všeho bylo nedostatek. Nejnnutnější potraviny a oblečení byly jen na lístky. My jsme však byly mladé a plné života. A protože jsme toužily po romantice a přátelství, myšlenky a ideály skautingu nás zaujaly a okouzily.

V létě zmíněného roku nás bělohradští skauti pozvali na svůj první letní tábor, postavený pod lesem Bulicí. Brzy potom se na sokolském hřišti uskutečnilo setkání, na kterém byl ustaven dívčí oddíl. Naši vedoucí se stala podnikavá Jiřina Urbanová, které jsme začaly říkat Jirka. Její zástupkyní byla obětavá Alva - Alena Varvařovská. Oddíl menších sestřiček - světlušek vedla Danda - Dana Urbanová. Zástupkyní vedoucího střediska, kterým byl Avy - Antonín Veselý, se stala mladá učitelka Vlasta Pilařová - Yva.

Práce se rozeběhla ve čtyřech družinách (Veverky, Lišky, Kukačky, Konvalinky). V klubovně u Pardoubku jsme se připravovaly na nováčkovské zkoušky, na vycházkách a výpravách hrály nádherné hry, poznávaly přírodu a vyráběly různé předměty (tabla pupenů, knižní obaly). Uspořádaly jsme si mikulášskou besídku, nacvičovaly scénky na veřejná vystoupení v divadelním sále (samozřejmě se skauty) a hlavně zpívaly - vždy a všude.

O Velikonocích 1946 jsme se vydaly na dvou denní výpravu do Stupně (s přespáním v opuštěném mlýně), kde se ve starém čedičovém lomu konal slavnostní táborový oheň spojený se slibem chlapců. Pro většinu z nás to byl strhující, nádherný zážitek. Později na jaře jsme i my sestry slibovaly - v lomu nad Lány. Slib byl vždy slavnostní událostí, zvlášť krásný byl po čase slib mladších sester na Kulatém vrchu.

Vývrcholením celoroční činnosti se stal náš první letní tábor - Tábor úsměvů - ve Starobuckém Debném u Dvora Králové. Tábor jsme ještě nestavěly, převzaly jsme ho po chlapeckém oddílu, který tu tábořil před námi. Nastal skvostný táborový život. Chodily jsme do skal, závodily, lovilily bobříky (například zkoušku odvahy), naučily se spoustu nových písní. Vedoucí Yva, výborná sólová zpěvačka, musela dát k dobru vždy něco ze svého repertoáru. Nejčastěji jsme si vyprosily arii Rusalky o měsíčku. Podnikly jsme výlet k Těšnovské přehradě a do Hostinného, kde jsme si prohlédly papírnu. Tábor byl zakončen maškarním plesem se soutěží o nejlepší masku z přírodních materiálů, například z kapradí.

Po táboře jsme se nerozešly, připravovaly jsme se na okresní závod a domluvily si čtrnáctidenní brigádu v kuchyni Grandu. Konec roku

Skautky pod Sušovskými skálami na Slovensku v roce 1948
Stojící zleva: Liba Beránková, Jarča Plecháčová, Zdena Štátná, Alča Kaudlová, Lenka Fólová, Maruška Pařízková, Alena Vervařovská, Věra Herbrychová, Jitka Hendrychová, Eva Hrnčířová, Hana Barešová, Eliška Kohoutková, Svata Brožová. Prostřední řada: Lenka Kaudlová, Vlasta Müllerová, Květa Šafránková, Eva Ulvřová, Lída Podlipná, Eva Berková. Dolní řada: Věra Medlíková, Jiřina Háková, Marie Teimerová, Marcela Chrobáková, Jiřina Urbanová - Jirka, Stanislava Bezstarostová, Danšila Urbanová, Jaroslava Zapadlová. Chlapec: František Chrobák.

j jsme uzavřely veřejnou besídkou. Skautkám se povedla zdramatizovaná Čapkova pohádka O princezně Solimánské, světlušky měly úspěch s Karafiátovými Broučky. Ještě něco jsme však podnikly. Dvoudenní silvestrovský pobyt na Zvičíně. V místní chatě bylo tak veselo, že dokonce padaly postele.

V létě 1947 nás čekal opět letní tábor, tentokrát v severních Čechách ve Falknově - Kytlicích. Jako na první tábor, i nyní jsme se na místo dopravily nákladním autem. Tábor jsme si stavěly samy, stany na podsaďách, kuchyň, jídelnu, táborovou bránu. Jen táborová kamna byla dílem bratra Bicana z nedalekého chlapeckého tábora. Z Tábora sesterství jsme podnikly výlety k Máchovu jezeru, na Klíč a do Hřenska. Z exkurze do sklárny jsme si přinesly malované vázičky a skleničky. Po táboře nás čekala další velká akce - chmelová brigáda. Byla jiná než obvyklé školní brigády, protože na té naší vládl „skautský duch“. Práci jsme si zpestřovaly hrami, zpíváním a večerní četbou Jirotkova Saturnina.

V následujícím roce 1948 nás čekal nejkrásnější zážitek našeho skautského života - táboření na Slovensku pod Sušovskými skalami. A hlavní vedoucí byla opět naše skvělá, tehdy už devatenáctiletá Jirka. Na Tábor odvahy jsme vyjely po železnici nákladním vagonem, tzv. dobytčákem, který nás se všim, co bylo k táboření nutné, dopravil do Velké Bytče. Tábor jsme si postavily bez problémů, ale neunikly jsme kritice místních obyvatel, kterým se nelíbilo, že chodíme v „nohavičkách“. Nastaly také problémy se zásobováním, protože Slováci nám na české potravinové lístky nechtěli nic prodat, ale obětaví rodiče nám poslali rozměrnou bednu se zásobami všeho druhu a bylo po nouzi. Slovensko jsme si užily. Byly jsme v Oravském Podzámku, v Demänovských jeskyních, na Krivání i ve Vysokých Tatrách. Všechny zážitky se však do tohoto vzpomínání nevejdou...

V následujícím roce oddíl pracoval ve ztížených podmínkách a junácká organizace byla dokonce zrušena. Skončilo první období skautské činnosti v Bělohradě. Období, o které se zasloužily především Jirka a Yva. Obě dvě naše vedoucí nedávno, krátce po sobě, navždy odešly. Nezapomeneme na ně!

Lenka Hrnčířová vzpomínala společně s Alenou Duffkovou, Alenou Miffkovou a Jarčou Plecháčovou, foto: archiv Dany Kyselové

Střelba ku ptáku

„Katolická církev Pepku, ta je ze všech nejlepší,“ poučoval mě coby kluka můj otec a dodával: „*Ta má nejvíc svátků, a ještě za první republiky se držely – a nikde se nemakalo!*“ Otec tak hluboko za komunistů litoval zašlých časů, ne snad proto, že by pocíťoval nedostatek náboženských prožitků, ale z nedostatku volna a zahálky, hodů a zábavy, což k nim též patřilo. I mě tehdy v padesátých letech náramně štvalo, že na rozdíl od „Západu“ musím v sobotu do školy, a řádně jsem i proti tomu revoltoval. To na čundru, kdy při táboráku a při kytaře jsem s ostatními adolescenty vyřvával s písničkou: „...*chceme jen volnou sobotu za robotu...*“

Můj spíše ateistický otec měl samozřejmě pravdu. Tak slavily se svátky vánoční s nadílkou, řízky a pečenou husou, pak příjemné svátky velikonoční s pomlázkou, kúzlečím a stopečkou tvrdého a za rovných padesát dní nato další dvoudenní svátky Svatého Ducha. A s nimi je spojena starobylá, dávno již zapomenutá tradice lidové zábavy, kdy mnohá staletí každoročně o těchto svátcích ostrostřelci, garda či domobranci z řad měšťanstva pořádali tzv. „střelbu ku ptáku“. Střílelo se z ručnic na dřevěnou atrapu s podobou ptáka vysoko zavěšenou na tyči, a kdo střílel nejlépe – byl ptačí král.

Historie pro nás nezaznamenala, zda vůbec kdy měšťanstvo v Bělohradě střelbu ku ptáku pořádalo, pokud však ne, pak otcův strýc Antonín Eiböck byl pak prvním a jistě posledním, kdo na tuto tradici zde v Bělohradě jaksi navázal. Byl to Rakušák každým coulem – proto lépe Anton než Antonín, který vzhledem ke své době byl kupodivu bezvousý a češtinu lámal příšerně. Narodil se v jednom z malebných údolí rakouských Alp blízko hranic s Itálií v osadě Birnbaum (tedy česky Hruška) a sem do Bělohradu si jej z Rakous s sebou přivedl hrabě August Merveldt jako svého komorníka. Již je zapomenuto, jak oba k sobě přišli, ale hrabě byl v Linci mnoho let důstojníkem dragounského regimentu a není vyloučeno, že Anton pod ním jako voják sloužil. V Bělohradě se pak oženil a stojí za povšimnutí a osud tomu chtěl, že sám z rakouské Hrušky si za manželku vzal Pavlínu Špurovou z českého Vřesníku. Je však ironií osudu, že právě Eiböck se v zámeckém parku svojí nerozvážností pasoval do role truchlivého „ptačího krále“.

Stalo se to v roce někdy před první světovou válkou, když jednoho vlahého letního podvečera se Anton rozhodl ulovit jakéhosi ptáka. Zda pro chutnou zvěřinu, či jen jako škodnou, to se již neví, ale s hraběcí brokovnicí v ruce hnán loveckou vášní a spíše skrytě než po cestičce, se Anton nezadržitelně blížil k zámecké oranžérii s jejími obrovskými

okny. Za jedním z nich preludovala dospívající komteska Anna Marie a líbezné tóny klavíru linoucí se parkem poklidnou atmosféru podvečera dokreslovaly. Anton byl již takřka u oranžerie, když jako na potvoru se kýžený pták objevil – no a pak se to stalo. Anton okamžitě přilícil a vystřelil. Hromovou ránu vzápětí střídal příšerný řinkot sypajících se skleněných střepů mnoha broky zasažených okenních tabulí a následoval zoufalý výkřik vylekané komtesky. Ta rázem obrovským otvorem v okně měla bezprostřední výhled do parku na neméně vystrašeného Eiböcka, třesoucího se v oblaku pomalu se rozplývajících zplodin výstřelu. Sama stojíc v oblaku vápenného prachu rozstřelené omítky se rozplakala. A bylo po poklidu a v nastalém mrazivém tichu jen vůni jasmínu vystřídal zápach spáleného černého prachu mísící se s pachem vápna. Nikomu se naštěstí nic nestalo a až na hmotnou škodu nikdo k žádné újmě nepřišel. Snad jen komteska, a tu nanejvýš postihla jen drobná újma na prádélku. Nevíme, jak dopadl lovený pták, nejspíše uletěl, ale Eiböck ten malér zasáhl citelně a tak jako „ten lovený“ po jeho způsobu z hraběcí služby okamžitě vyletěl. Nutno podotknout, že patrně ne nadlouho a že mu bylo odpuštěno, protože ve službě pro hraběcí rodinu pak poctivě pokračoval a nakonec v ní jako jen dvaatřicetiletý v roce 1916 zemřel. Jel totiž s bryčkou na nádraží do Staré Paky pro hraběcí rodinu k vlaku, zmoknul, prostydl a zemřel na následný zápal plic. Vdova po něm se již neprovdala a jako slovtutná zámecká kuchařka hraběcí rodině dosloužila až do r. 1946.

Anton Eiböck není již bezmála sto let mezi živými a sotva kdo si na něj dnes vzpomene, a mimo této již málem zapomenuté historky zbylo po něm jen pár fotografií a pak náhrobní kámen na bělohradském hřbitově nedaleko vjezdové brány. Ale jeho rakouská krev alpského horala však stále ještě koluje v žilách jeho vnuků, Bedřicha a Pavla Balcarových a jejich potomků.

Josef Špür, foto: autor

INFORMACE o stavu opravy kostela NA BYŠIČKÁCH

Začátkem měsíce září v r. 2010 byly zahájeny „Udržovací práce na budově kostela sv. Petra a Pavla na Byšičkách“, spočívající ve statickém zajištění narušených konstrukcí na severní části kostela a provedení drenáže v jeho severovýchodní části a odvedení dešťové vody nad základovou spárou.

Statické zajištění spočívalo ve zpevnění a obetonování základu pilíře (opěráku) v severovýchodní části kostela, jeho částečné přezděnění a zpevnění trhliny vložení vřetenových kotev do předem vyvrtaných otvorů vyplněných aktivovanou suspenzí (stehování).

Dále bylo nutné provést stehování trhlin ve stěně kostela. Na severní straně lodi

kostela (při severozápadním nároží), byla po otlučení omítky odhalena v obvodovém zdivu masivní trhlina, která dosahovala šířky místy až 20 cm! Tato trhlina vznikla po dodatečném přistavění věže k lodi kostela. Pravděpodobně v 19. století byla trhlina neodborně vyplněna z větší části maltou s kousky cihel a kameny. Celá trhlina, od soklu kostela až po římsu, byla vyškrabána do hloubky 15 – 20 cm, zbavena nesoudržných částí a přezděna pískovcovým kamenivem na vápeno cementovou maltu. Následně bylo provedeno ještě stehování přezděně trhliny pomocí vřetenových kotev.

Po celé severní straně kostela byla provedena drenáž s revizními šachtíčkami. Drenážní potrubí bylo zaústěno do vsakovací studně, která je vysypána štěrkopískem.

Celý postup prací byl konzultován, odsouhlasen a kontrolován statickem a projektantem ing. Chaloupským, dále pracovníkem z MěÚ v Jičíně – oddělení státní památkové péče a pracovníci z Národního památkového ústavu – územní odborné pracoviště v Josefově.

Výdaje na opravu kostela v r. 2010 činily 220.634,- Kč. Z toho náklady na zhotovení projektové dokumentace 10.710,- Kč.

Příjmy se skládaly z dotace z Havarijního programu MK ČR 107.000,- Kč a vlastních finančních prostředků (včetně darů od firem a občanů) 113.634,- Kč.

Děkujeme dodavatelské firmě Lami za kvalitní provedení veškerých prací dle požadavku památkářů a projektanta.

Závěrem bychom chtěli poděkovat všem, kterým není lhostejný osud kostelíka sv. Petra a Pavla na Byšičkách a kteří přispěli finančně na jeho záchranu.

V letošním roce bychom chtěli na opravě kostelíka pokračovat.

Za ekonomickou radu farnosti: ing. Jiří Bareš

„Podpora oprav domovních olověných rozvodů“ pro rok 2011

Krajská hygienická stanice Královéhradeckého kraje nás požádala o spolupráci ve věci podpory a propagace pro poskytování státních dotací na snížení obsahu olova v pitné vodě výměnou domovních olověných rozvodů vody za rozvody ze zdravotně nezávadných materiálů v trvale obydlených stavbách pro bydlení.

Cílem podprogramu je nejen zkvalitnění bytového fondu, ale i snížení obsahu olova ve vodě určené k pití, vaření, přípravě jídel a nápojů. Příjemcem dotace je vlastník nebo spoluvlastník domu s domovními olověnými rozvody vody, nebo společenství vlastníků jednotek, nebo vlastník nebo spoluvlastník bytu v domě s domovními olověnými rozvody vody.

Žádosti lze podat od 20. 12. 2010 do 28. 2. 2011.

Dotace se poskytuje na výměnu všech olověných rozvodů vody v celém domě, a to nejvýše částkou 10.000,- Kč na jeden byt v domě. Jednou z příloh žádosti je protokol o provedení a hodnocení výsledků monitoringu obsahu olova v pitné vodě.

Formulář žádosti je uveřejněn na webových stránkách Ministerstva pro místní rozvoj: www.mmr.cz/zad. Podrobné informace o dotačním programu najdete na webových stránkách MMR: www.mmr.cz/Pro-media/Tiskove-zpravy/2010/Program-Podpora-bydlení-pro-rok-2011 nebo na webových stránkách Krajské hygienické stanice KHK: www.khshk.cz pod odkazem Informace veřejnosti.

(az)

Ženich přijel

Když přijede do rodiny poprvé nastávající cí jedné z dcer, budoucí ženich, je to událost, která se vrývá do paměti a dlouho tam zůstává. Je to takové slavnostní entré. Mému otci se nijak moc nepovedlo.

Moje matka čekala na nádraží u odpoledního vlaku a těšila se, jak její nastávající hned na schůdcích vagonu upoutá pozornost ostatních cestujících, čekajících a doprovázejících. Tehdy na počátku třicátých let minulého století bylo v létě při příjezdu u každého vlaku plné nádraží. Znala otce jako vždy pečlivě vyholeného, upraveného muže s kravatou či s motýlkem, v dobře padnoucích oblecích, představovala si, jak půjdou na koncert do Bažantnice či procházkou na Byšička.

Vlak přijel, otevřely se dvířka druhé třídy a na schůdkách se objevil ženich. Na matku šly mdloby. Místo muže v očekávaném společenském obleku se objevilo něco mezi alpským horalem a beskydským bačou. Na hlavě nebyl obvyklý slušivý klobouk, ale, jak se říkalo, čepice s nehtem, s velkým štítkem, kde vzorem byly pokrývky hlavy pyrenejských horalů. Tělo kryla jakási beztvářá hazuka, stříhem i barvou trochu podobná cvičnému obleku italských Carabinieri. Pokračováním dolů byly tak zvané golfky, kalhoty pod kolenem stažené přezkou. Následovaly bílé vlněné ponožky nesporně tyrolského původu. To všechno ale ještě nebylo nic. Vrcholem byly boty, tedy ne boty, ale ohromné neforemné křápy, s širokým rámečkem, vhodné na alpské túry s přechodem sněhových polí či na pěší pochod Saharou.

Sen o procházce a promenádě v Bažantnici se rozplynul, ba ani cesta na Byšička nebyla reálná. Jediná možnost byla buď nevycházet vůbec, nebo se proplížít do Hůry a jít na Krkonošskou vyhlídku.

Tady se na otci bohužel projevovalo to, že až byl z nevábné průmyslové vesnice poblíž Prahy, považoval se za Pražáka s jejich největším nedostatkem. Pražané si myslili a někdy myslí dosud, že kultura, úroveň všeho druhu klesá s druhou mocninou vzdálenosti od Václavského náměstí. Otec zřejmě přepokládal v Bělohradě úplný nedostatek chodníků a cest, domníval se, že k nádraží vedou snad jen vyježděné koleje a všude kolem jsou neprostopupné hvozdy a strmá skaliska. Budiž ke cti řečeno, že tak vybavený již vícekrát nepřijel.

Jiří Vacek, kresba Petr Stuchlík

K článku „Na Bělohrad“

v BL 6/2010

V článku Na Bělohrad se autor snaží uklidnit „vzrušené čtenáře“, že nejde o omyl. Četl jsem ten článek několikrát a vždy jsem se nemohl ubránit pocitu, že se autor snaží vyjadřovat ironicky o věci, kterou vůbec nepochopil. A tak místo aby článek zapůsobil vtípně, působí spíše zmateně a čtenář si klade klasickou otázku, co tím chtěl básník vlastně říci?

V krátkém sledu se v různém pořadí příspěvků vyskytují jména Jaroslava Haška, Josefa Švejka, paní Milerové, ale i K. V. Raise, Machara, Haranta, L. Mašínové, Nerudy, Jiráskova, Havlíčka, Máchy... Autor dává dobré rady „všem promovaným historikům, jazykozpytcům, kronikářům a pánům řídícím učitelům, aby nedoplňovali historii smyšlenkami a bělohradským „čurilům“ (!?!), aby pojmenovali některou ulici ve městě jménem spisovatele Jaroslava Haška - a to vše kvůli údajnému a neexistujícímu sporu Bělohrad – Bělehrad. Kdyby prý Hašek napsal zvolání např. „Hurá na Beograd!“ - bylo by po ptáčkách (!?!). Autor se světuje, že je milovníkem Haškových děl a je rád, že Hašek i Švejk přežili masakr první světové války. Fajn! Ale tohle vše se vznikem názvu Bělohrad vůbec nespojuje!!! Proto také není důvod, proč by měli bělohradští „čurilové“ pojmenovat nějakou ulici po Jaroslavu Haškovi.

Pro poznání historie vzniku názvu Bělohrad postačí základní penzum znalosti českých dějin a znalost regionální historické faktografie. Všechny důležité informace nalezneme v Národním archivu a Zemských deskách.

P.S: Vzkaz autorovi: Milý Mirku, můj bývalý c.k. okresní školní inspektor!

Budeš-li mít někdy cestu přes Černín, stav se na kafe a o vzniku názvu Bělohrad si popovídáme. Můžeš vzít s sebou i paní Milerovou a pak společně vyrazíme na Bělohrad!

Zdeněk Prchal

Milý pane starosto,

chci Vám ještě jednou poděkovat za zaslání souboru posledních Bělohradských listů. Přečetl jsem si je a musím jen konstatovat, že jsou vynikající. Kolektiv pracovníků, kteří je tvoří, vybírá velmi zajímavý okruh článků. Výběr námětů dokládá jejich velikou lásku k městu, okolí a přírodě.

Seznamuje čtenáře s historií a současností. Historie se opírá o osoby, které zde žily nebo nějakým způsobem zasáhly do života města či okolí. Tyto články jsou velmi poučné i pro mladé, kteří se tak mohou seznámit, jaké to bylo v minulosti, kdy život nebyl tak jednoduchý, plný hojnosti jako nyní. Mám na mysli článek o hladomoru a bídě o potraviny.

K článku o starém mocnáři, který se ani neukázal v okně, když projížděl Bělohradem, bych navázal, jak to s ním bylo v Plzni. Zde se sice zastavil, se svým doprovodem byl mimo jiné pozván do pivovaru na oběd, ale zde se odmítl napít piva, na rozdíl od svého doprovodu, který se od piva nemohl odtrhnout. Dále mě mimo jiné zaujal pravdivý fejeton o mladých zpěvácích, kteří si myslí, že jediná cesta ke slávě je v anglických písničkách. Se zájmem jsem si přečetl Vaše odpovědi na různé dotazy, utkvěl mi ten týkající se opravy komunikace, kdy místo nepatrného odklonu trasy a pořádné rekonstrukce to ztroskotalo na neochotě jednoho občana, vlastníka určité části pozemku. Grafická úprava listů, fotografie nové či ty nejstarší, jsou vynikající. To dokumentuje vysokou odbornost grafika a dalších pracovníků, kteří připravují Bělohradské listy k vydání.

S mnoha pozdravy

Ing. Karel Kapras, synovec plk. Jaroslava

Lišky, Třemošná u Plzně

CD Metráček

Stanislav Rudolf, čte Bára Hrzánová

Audiopodoba známého dívčího románu nás prostřednictvím hlasu Bány Hrzánové zavede na malé město, v němž žije Jitka Pažoutová, kulatá dívka s řadou komplexů. Jeden turnaj ve vybižené však změní vše - přinese jí lásku, úspěch v sportovním oddíle a především tak potřebné sebevědomí. Příběh o dospívání, nacházení se, lásce i zradě.

Formát: 2 CD, rok vydání: 2010, distribuce: Euromedia, s.r.o., cena: 229 Kč, při objednání online jen 195 Kč.

Ing. Svatopluk Jansta
SADOVNICTVÍ
člen Společnosti pro zahradní a krajinnou tvorbu

Nová Paka

e-mail: sadovnictvi@seznam.cz

telefon/fax
493 722 184

mobilita
603 769 447

- **Zakládání, odplevelování a sečení trávníků**
- **Výsadby okrasných stromů a keřů**
- **Soudně znalecké oceňování stavů, hodnoty a perspektivy trvalých porostů**
- **Kácení vzrostlých stromů v zástavbě**

PŘIJÍMÁME OBJEDNÁVKY PRO PŘEDJARNÍ ŘEZ OVOCNÝCH STROMŮ A KEŘŮ

**DLUHOVÁ
PREVENCE**

projekt
Královéhradeckého kraje

**Máte problémy
s dluhy?
Přijďte se
poradit!**

www.khk-dluhy.cz

Obdobné dluhové poradenství poskytují
BEZPLATNĚ tyto poradny:

Občanská poradna Rychnov nad Kněžnou
Panská 1492, Rychnov nad Kněžnou
494 535 112, oprkh@wo.cz

Občanská poradna Hradec Králové

Veveřkova 1343, Hradec Králové

498 500 357, ophk@ops.cz

Občanská poradna Jičín

Vrchlického 824, Jičín

736 472 676, opjicim@ops.cz

Občanská poradna Náchod

Hájkova 432, Náchod

498 500 357, opnachod@ops.cz

Poradna pro lidi v tísní

Kotěrova 847, Hradec Králové

495 591 382, plt@hk.caritas.cz

Občanská poradna Dvůr Králové

Palackého 99, Dvůr Králové n. L.
499 620 431, obcanska.poradnadk@centrum.cz

OKNA NOVÉ GENERACE

OKNA A DVERE

Jičín - PFT

U Javůrkovy louky 567

tel.: 493 546 611

www.pft.cz

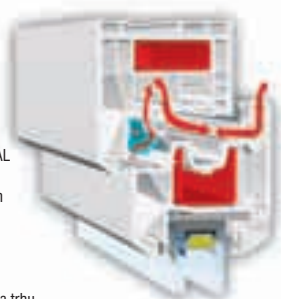
Lázně Bělohrad

Tomáš Pohl

tel.: 602 695 843

e-mail: pft.hk@worldonline.cz

- špičkové německé profily KBE a TROCAL se středovým těsněním a nuceným větráním
- značkové německé kování ROTO NT
- český výrobce se 17letou tradicí na trhu

**I NA SPLÁTKY
BEZ NAVÝŠENÍ CENY**

Soutěž Bělohradských listů

Bělohrad navštívil mamut.

Poznáte, kde stojí strom, vypadající jako mamut?

Pisemné odpovědi se svojí adresou posilejte nebo doručte do

konce února 2011 na Městské kulturní středisko Lázně Bělohrad, Barákovy 3, 507 81 Lázně Bělohrad (Památník K. V. Raise)

Ze správných odpovědí bude vylosován výherce, který obdrží roční předplatné Bělohradských listů.

V předvánočním čase jsme byli pozdravit dědečky a babičky v Domově důchodců v Mlázovicích. Byla to už naše třetí návštěva, ale tentokrát trochu jiná. Nejprve nám obyvatelé Domova zahráli divadlo O Smolíčkovi s loutkami, které si prý sami vyrobili. Bylo to moc, moc legrační a zábavné. A my jsme jim za to předvedli naše vánoční pásmo, ve kterém jsme měli hodně zimních písniček, básniček a dvě skladby s flétnou. Nakonec jsme zahráli scénku o narození Ježíška, kterou jsme si sami vymysleli. K ní jsme namalovali kulisy a oblékli se jako za starých časů. Bylo vidět, že někdo byl dojatý. Snad jsme všechny potěšili.

Zprávu společně napsaly žákyně 3. A - Majda, Tereza Bla, Tereza Blí, Valča a Káťa.

Ve dnech 3. – 5. listopadu 2010 se v resortu Three of Life uskutečnila 34. valná hromada Asociace ředitelů základních škol České republiky. Toto profesní sdružení organizuje více jak 800 ředitelů základních škol z celé České republiky.

Organizátorem valné hromady byla Základní škola K. V. Raise Lázně Bělohrad, akce se zúčastnilo 85 ředitelů základních škol a 10 hostů – kromě jiných sekční ředitel odboru vzdělávání MŠMT PhDr. Jaromír Krejčí a náměstek ústřední školní inspektorky Mgr. Tomáš Zatloukal. Akce se též zúčastnil starosta Města Lázně Bělohrad Ing. Pavel Šubr.

Hlavním tématem jednání valné hromady byly otázky týkající se financování škol, dlouhodobého záměru vzdělávání České republiky a rozsah přímé výchovné a vzdělávací činnosti ředitelů základních škol. Valná hromada též zvolila novou devítičlennou Radu asociace.

(jj)

ZUŠ Melodie s.r.o z Hořic pořádala dne 15. 12. 2010 vánoční vystoupení v MŠ v Horní Nové Vsi, kde má svoji pobočku. Zakladatelkou této poměrně mladé umělecké školy je paní Vlasta Jahelková Dis., a letos oslavila tato vynikající soukromá škola již 15. výročí založení. Na vánočním vystoupení se představili bělohradští žáci hudebního oboru a to v tomto zastoupení: **zpěv** - Veronika Žočková, Jakub Matouš, Tereza Pavlásková, Kateřina Vágenknechtová, **elektronické klávesy** - Martin Matouš a Kateřina Vágenknechtová **kytara** - Matyáš Franc, Miša Lonerová a Matěj Flégl, který bude tuto školu příští rok reprezentovat v celostátní soutěži uměleckých škol. Třešničkou na dortu potom bylo závěrečné vystoupení učitelky zpěvu paní Věry Müllerové, která jako dárek všem zazpívala skladbu Ave Maria. (abl)

Ve dnech 23. - 25. listopadu probíhala v Lázních Bělohradě národní konference Venkov 2010 na téma Rozvoj venkova po roce 2013. Na organizaci konference se podílela Krajská síť místních akčních skupin, jejímž členem je také MAS Společná Cidlina. Slavnostní zahájení proběhlo v úterý 23. listopadu v jednacím sále ve sportovní hale v lázeňském parku. Oficiálního otevření konference se zúčastnil například starosta Lázní Bělohrad Pavel Šubr, náměstek ministra zemědělství Juraj Chmiel či hejtman Královéhradeckého kraje Lubomír Franc. Celá konference rozdělená do tří dnů měla v programu také spoustu workshopů se zajímavými tématy. V rámci těchto workshopů probíhaly exkurze, které se setkaly s velkým úspěchem. Účastníci konference se mohli v úterý podívat do Klenotnice a Pivovaru v Nové Pace, či do Domu s pečovatelskou službou na Pecce. Jednotlivé workshopy, semináře a besedy měly vždy hojnou návštěvnost a vždy šlo o to poukázat na danou problematiku a pokusit se najít vhodné a účelné řešení. Účastníci konference se dozvěděli spoustu zajímavých a potřebných věcí, a zároveň se mohli k danému tématu sami vyjádřit.

Jitka Sochorová, foto: Ladislav Stuchlík

ZAVEDENÁ FIRMA S VÍCE NEŽ DESETILETOU TRADICÍ HLEDÁ PROGRAMÁTORA(KU)

Požadujeme středoškolské vzdělání, pokročilou znalost HTML, PHP, MySQL, CSS, ŘP sk. B výhodou, znalost AJ, minimálně 5 let praxe, mzda 25 000,- až 35 000,- pracoviště v Jičíně, životopis zašlete mailem na info@cis.cz

www.cis.cz

Obsah Bělohradských listů

Bělohradské listy mají za sebou desátý ročník. Proto se redakční rada rozhodla vydat, pro snazší orientaci v minulých číslech, přehledný obsah. Ten je rozdělen do dvou částí, vždy po pěti letech, aby bylo možné nechat si listy svázat a doplnit obsahem. Pokud vám některé číslo BL chybí, je možné si jej opatřit na MKS Lázně Bělohrad.

Vázání knih provádí například Knihařství a kartonáž, ing. Ota Hrubý, Tylova 509, Zábřezí 23, Dvůr Králové nad Labem, tel.: 499 320 654 nebo Knihařství, Marie Dejlová, Mládežnická 496, Jičín – Nové Město tel.: 737 154 939

Hokejisté TJ Lázně Bělohrad v roce 1971: nahoře: P. Čeliš, J. Petera, J. Weinbauer, L. Vích, J. Šec, M. Jandourek, dole: J. Tůma, L. Lánský, V. Janák, J. Rychtera, R. Bém, L. Ulrych

PRAVÉ KŘÍDLO Z LÁNŮ

Když jsem před rokem psal o Josefu Peterovi, hokejistovi od pánaboha, a předtím o bělohradské jedničce téhož sportu Ládovi Víchovi, tak oba pochvatně mluvili o hokejových kvalitách pravého křídla z Lánů, které mělo na dresu devítku. O borci, který má přezdívku Frišťa, to proto, že se v mládí pral jako legendární zápasník Gustav Frištenský.

Ladislav Ulrych

Od svého narození 2. března 1948 bydlí v Lánech, ve stavení naproti obecní hospodě. Sem jsme přijeli si popovídat o hokeji. Ale, co bych dál ťukal do klávesnice počítače, on Láďa i další Láňáci umí líp vyprávět.

HOKEJOVÉ ZAČÁTKY A BĚLOHRAD

Jako každý Láňák jsem zkoušel bruslit i já na Zezuláku, v Hoře-ních Lánech, kde říčka Heřmanka vytvořila menší rybník. S opravdovým hokejem jsem začal v Bělohradě. Láďa Vích si mě vzal do své lajny na pravý křídlo, levý hrál Láďa Lánský. My Víchovi jezdili jako fretky, přihrávali a on dával nádherný góly. V obraně za námi hráli Pepa Šec a Vašek Janák. Tenkrát jsem byl na vojně v Jičíně a tak jsem ze začátku dojížděl na utkání z kasáren. To byly nádherné časy. Sokolák, na kterém stálo kluziště, byl narvaný diváky.

KLUZIŠTĚ V BŘÍZKÁCH, VOZNICE A VITVAR

Někdy kolem roku 75 jsem se vrátil domů do Lánů. Začal se tady budovat dobrý tým. Přišli kluci z Hořic, kde zase hráli exligoví Pardubičáci. Sami jsme dali dohromady kluziště na cvičáku - v Břízkách. Vodu jsme na kluziště brali z Heřmanky. Nejdřív tahal vodu Olik Mertů s vozníci a koňmi, pak už jsme měli čerpadlo a 50 metrů hadic. Někdy hadice zamrzly a ty se pak rozehřívaly u Vitvara v truhlárně. Tady byly někdy i schůze a závěrečný posezení po sezóně. Pan Vitvar dokonce chtěl vyrábět hokejky, jako Hartman v Chotči, ale nedařilo se. Oběta-vech ledařů bylo hodně - Vašek Kozlů, Franta Pilař, Mírek Romaniuk, Vašek Zahradník. Když jezdili dělat do Paky, autobusem v pět ráno, tak nejdřív šli do Břízek kropit led.

ZÁJEZDY NA ZIMÁKY, VILANTICE

Ze začátku se jezdilo hasičským autem, pak jsme si obstarali „Hurvínka“ erenděčko, později už pravej autobus ertěočko a ke konci dokonce ešemku. Šoférovali starý Pilař a Vašek Zahradník. Hodně jsme jezdili trénovat na zimák do Jaroměře. Od deseti večer. Po půlnoci jsme se vraceli, většinou přes Vilantice, kde byla po pravý straně „naše“ hospoda. No, někdy jsme se vraceli do Lánů před čtvrtou, když šly ženské krmit do kravína...

BRANKA Z PŮLKY A VNUK SLÁVISTA

Ve Vrchlabí se mi podařilo dát branku z půlky kluziště. Byla to nějaká kvalifikace či co. S hokejem jsem končil ve čtyřicítce, v roce 1988. Sice mě lákal Jirka Dědků do neregistrované okresní ligy, ale já už nechtěl. Teď mám radost z vnuka Kryštofa, je mu osm roků a zkouší hokej v pražské Slávii - na pravém křídle, stejně jako já.

Miroslav Romaniuk (83)

V polovině šedesátých let přišla v lednu velká obleva, na cvičáku bylo spousta vody, která v únoru, když nastaly velké mrazy, zmrzla. Vytvořilo se nádherné kluziště, začalo se bruslit, začal se hrát hokej. Do Břizek jezdily Hronov, Náchod, Dvůr, Žďárky.

A Láďa Ulrych. Výbornej hráč, škoda, že tehda nebyly k mání čochy, byl by ještě lepší. On hůř viděl, nosil brýle, ale v těch nemohl hrát. A Frištenský byl jeho vzor. Jako pětiletý nosil Láďík zápasnický triko...

Iva Romaniuková

Hokej mně učaroval, když jsem v rádiu poslouchala reportáže a slyšela ty slavná jména: Bóža Modrý, Konopásek, Roziňák, Zábrodský. Jak začal u nás v Lánech hokej, tak jsem byla fanyňkou - tělem a duší. Jediná bába.

Největší derby bylo s Bělohradem. Na ostří nože. Bělohradskej brankář Ruda Bém, když mě viděl, už křičel: „Sakra, už je tady zase ta bába jedna!“

Jednou měl přijet do Lánů Náchod. A kraj delegoval rozhodčí z Pardubic. Já těm slavnějším sudím udělala obložený talíř, uzený, šunku, sýr. Koukali jako vyjevení. A baštili. Náchod nepřišel, zápas se nehrál, vyhráli jsme kontumačně. Já ale pohostila pardubické sudí. Vůbec největší jídlo jsem připravovala na nějakou závěrečnou schůzi, guláš z 15 kila hovězího.

Jiří Čeřovský (56)

Asi v roce 1983 porazily Lány Dvůr Králové. To bylo něco. Dvůr spadnul a my postoupili. Vyhráli jsme doma 6:5, když jsme po druhý třetině vedli už 6:2. Lány byly vzhůru nohama. Chodilo se od chalupy k chalupě a končilo u paní Čeřovské, maminky Ivy Romaniukové.

Mě naučil Láďa Ulrychů střílet švihem, to byla jeho parádní střela. Říkal: „Na golfák se vyprdni, ten nepoužívej!“ Hokej jsem hrál do šestadvaceti a když jsem dal jednou Rudovi Bémovému dva góly, tak mně chtěl ze srandy rozbít hubu...

Krajský přebor, že tu máme, vděčíme též naší dámě, vždyť nejeden kolmý pas, doprovázel její hlas.

Těžší než na srdci kámen, bývá prohra s Bělohradem slzičky se derou z řas:

„Ať vás všechny vezme d'as!“

Vybráno z gratulace ke čtyřicítce Ivy Romaniukové - autor: Václav Kozel

Eduard Čeliš, foto: archiv Ladislava Ulrycha a Jaroslav Voves

BYL NEJLEPŠÍ

Stále si pamatuji, kde jsem zrovna byl a co jsem dělal, když jsem se v listopadu 1963 dozvěděl, že umřel prezident John F. Kennedy. A právě poledne 12. prosince 2010 mi taky zůstane v hlavě. Koukal jsem na biatlonové štafety mužů z Hochfilzenu, když mi z Miletína volal jeho švagr Pepa Kraus tu smutnou zprávu.

V Jihlavě zemřel **Jaroslav Weinbauer**.

Jarda, rodák z Dolního Jelení u Holic. Tady mu v osmi letech učarovaly fotky ze sportovních magazínů. Babičce sebral černé punčochy, na ně se našily bílé pásky a byly štulpný. Svetr, kšiltovka, hadrák, zeleň louky a na světě byl fotbalový brankář. S dalšími „svými“ sporty - hokejem a českou házenou - začal v Jelením na zamrzlých loukách a s házenou pak v Moravanech coby žák.

K nám do Bělohradu přichází Weinbauerovi v roce 1947, stěhují se do Prostřední Nové Vsi, do Japonska. Jardův táta Josef, strojař, pracuje u známé firmy Svoboda naproti bělohradskému nádraží.

Ve fotbale, v hokeji i v házené se z Jarady Weinbauera stává vynikající borec. Mohl přestoupit do daleko lepších týmů, zůstal však Bělohradu a partě, kterou měli v těchto sportech, věrný. Jarda zkrátka uměl, na něho se „chodilo“. A když se řekne o někom, že diváci na něho „chodí“, tak to už je něco.

Po skončení fotbalu, hokeje a házené se dává Jarda krátce na triatlon, dále na tenis a běžky. Nejde vynechat ani jeho muzikantské nadání. Jarдова heligonka dokázala držet fajnovou zábavu.

Nositelů příjmení Weinbauer je v Čechách pětatřicet. Teď už jenom 34, protože ten náš šestasedmdesátiletý schází. Ale spojení Jarada Weinbauera a Bělohrad zůstává.

A víte proč?

V tu neděli 12. prosince jsme večer seděli ve „věži“ Neptunu Franty Čeřovského a vzpomínali na Jardu. Na závěr konstatuje lyžařský šéf z Vachkovy ulice:

„Jarda Weinbauer byl totiž nejlepší!“

K tomu není třeba nic přidávat.

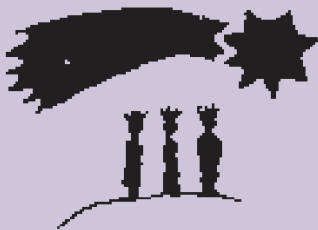
Eduard Čeliš, foto: archiv

V anketě o nejuspěšnějšího sportovce za rok 2010 okresu Jičín

byla mezi 26 nejlepšími i trojice Bělohradáků: Tomáš a Michal Vaničkovi (SKP Judo Jičín) a Radka Hanzlová (TJ Jičín - atletika).

O „našich“ sportovcích více v dalších číslech BL.

Běláhradská Tříkrálová sbírka 2011

- dobročinná akce se stala tradicí.

Nepříliš zimní počasí a časté dešťové přeháňky provázely letos Tříkrálovou koledu v Lázních Běláhradě. Devět skupinek koledníků s doprovodem dospělého vyšlo ve dnech 6. - 9. ledna do ulic Běláhradu. Letos poprvé došli tři králové až do Horní Nové Vsi.

Dík patří všem, kteří přispěli jakýmkoliv obnosem pro ty, kteří pomoc naléhavě potřebují. A kam vlastně vybrané peníze přijdou?

Polovina výtěžku bude sloužit k financování provozních nákladů Charitní pečovatelské služby pro staré a nemocné spoluobčany a Nízkoprahového klubu Pohoda v Hořicích.

Druhá polovina výtěžku bude sloužit jako fond pro zmírnění následků náhlých přírodních katastrof v České republice, a to zejména povodní. V letošním roce bylo vybráno 36.372,- Kč. O celostátním výtěžku této tradiční sbírky budete informováni z médií.

A tak až uslyšíte o případech, kdy vybrané finanční prostředky pomohly lidem v nouzi, lidem upoutaným k invalidním vozíkům, či k rychlému zásahu po nečekaných povodních, jistě vás naplní dobrý pocit z vašeho příspěvku ke zmírnění těchto složitých životních osudů.

Chtěl bych poděkovat obětavým koledníkům a jejich vedoucím, kteří ve svém volném čase neúnavně chodili po koledě. Dík také patří řediteli Oblastní charity Jičín Bc. Davidu Rejlkovi, místnímu faráři ThLic. Grzegorzovi Puzkiewiczovi a Městskému úřadu Lázně Běláhrad za vytvoření podmínek a zázemí pro uskutečnění sbírky. V neposlední řadě patří dík všem ochotným občanům, kteří vyjádřili podporu této charitativní akci, finančně přispěli do sbírky a mnohdy obdarili malé koledníky drobnými sladkostmi. I příští rok bychom chtěli tuto tradiční sbírku zopakovat.

Tomáš Jirásko,
koordinátor Tříkrálové sbírky
v Lázních Běláhradě

Krásnou ozdobou vánočních svátků v Lázních Běláhradě bylo uvedení České mše vánoční Jana Jakuba Ryby.

Chrámový sbor navcivchoval již od začátku října každou neděli, všichni chodili na zkoušky s radostí. Téměř třicetičlenný sbor vedl ing. Jaroslav Jirásko, který přitom hrál na varhany. Kolem zpěváků se sešel výborný orchestr, složený z laiků i profesionálů, z lidí, kteří si rádi zahrají.

Samotný koncert se konal 26. prosince. Aby se J. Jirásko mohl věnovat náročné hře na varhany, ujala se na poslední chvíli dirigentského postu PaedDr. Miluše Obešlová, která nejen dirigovala hudbu, zpěváky, ale především zpívala sopránové sólo. Sóla kromě ní zpívali ing. Vít Neraď, Aleš Hendrych, sólista opery Národního divadla, a Ina Václavů, učitelka ZUŠ.

A už se z kůru vylévá vodotrysk jásavých tónů. Do ozářeného vánočního kostela, zaplněného lidmi do posledního místečka, sestupuje jásoť andělů a čistá radost pastýřů. Živě se před námi řadí průvod pastýřů, dudáků a ovčích stád, to všechno se valí k betlémskému chlévu a tam se rozehraje a rozezpívá nejkrásněji. Nádherná hudba otevírá srdce lidí.

Česká mše byla provedena na profesionální úrovni, měla radostný, svižný rytmus, rozumět bylo každému slovu. Děkuji za mimořádně silný zážitek všem zpěvákům i hudebníkům, sólistům, Miluše Obešlové i za dirigentské umění, J. Jiráskovi za skvělou hru na varhany.

Děkuji každému z vás za to, že jste hráli a zpívali s takovou chutí a nadšením! Radost by měl určitě i sám Jan Jakub Ryba!

Antonie Vanišová, foto: Alexandr Rybníček

Křest nové knihy

Eduarda Čeliše Copak mě nevidíš? aneb čtyřicet osm bělohradských lodiček proběhl 3. 12. v kavárně Neptun. Malá kavárnička praskala ve švech a Eda nestačil podepisovat knížku. Jak sám řekl: „Nápad jsem nosil v hlavě dlouho, ale od jara jsem na tom začal skutečně makat. Hodně mně pomohla Lenka Pospíšilová, která napsala osm příběhů, také kamarád Jarda Voves, který dělal grafiku a paní Antonie Vanišová, jež se podílela ko-rektorsky. V knížce jsem chtěl zachytit hlavně Běláhrad a Běláhradáky. Mám rád sport a tak jsem to sportem celé propojil.“

Nutno konstatovat, že kniha byla hodnocena velmi kladně a jak veršem popřál autorovi jeden z řečníků Jiří Vacek:

„Nyní již zapějí naplno naše plíce: nechť kniha není poslední, napiš jich ještě více!

I když léta všem neúprosně běží, pero tvé ať zůstane neustále svěží!“

(las, jv)

V rámci programu

Běláhradských Vánoc vystoupil v kostele Všech svatých v neděli 15. 12. dechový orchestr Javorka. Kapelník Josef Závěský vybral a s orchestrem nazkoušel na toto vystoupení směs koled a vánočních písní. Přes velkou zimu byl kostel slušně zaplněn. Ukázalo se, že i dechový orchestr může připravit hezký program k době adventu, nejen klasickou dechovku. (las)

**KLEMPÍŘSTVÍ -
POKRYVAČSTVÍ**
Z&L Kundrát
Lázně Běláhrad
739 013 876, 731 554 243
www.strechylkondrat.net
e-mail:strechyl.kundrat@seznam.cz

*Foto: Jaroslav Voves
Alena Fléglová
Václav Lejdar
Pavel Janák*

